

บทที่ 4

สิทธิประโยชน์และภาษีอากรที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก

เพื่อเป็นการสนับสนุนให้สินค้าที่ผลิตในประเทศไทย ซึ่งส่งออกไปขายในต่างประเทศให้แข่งขันกับประเทศต่าง ๆ ในตลาดโลกได้ รัฐบาลจึงได้ให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ส่งออกในรูปแบบของการคืนอากร การยกเว้นภาษีอากร การลดหย่อนภาษีอากร การให้สิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 และระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป หน่วยงานของรัฐที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการสนับสนุนการส่งออก ได้แก่ กรมศุลกากร กรมสรรพากร และกรมการค้าต่างประเทศ สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ มีดังนี้คือ

1. การคืนอากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร

สิทธิประโยชน์ที่ให้แก่ผู้ส่งออกคือ ให้คืนเงินอากรขาเข้าที่ได้ชำระแล้วแก่ผู้ส่งออกซึ่งสินค้าที่ผลิต ผสม ประกอบหรือบรรจุ จากวัตถุดิบนำเข้าซึ่งระบุเป็นข้อกำหนดดังนี้

มาตรา 19 ทวิ แห่ง พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 บัญญัติว่า

“ ของที่ส่งออกไปยังเมืองต่างประเทศหรือส่ง ไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางเมื่อไปต่างประเทศ ถ้าพิสูจน์เป็นที่พอใจอธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายว่าได้ผลิต หรือผสม หรือประกอบหรือบรรจุ ด้วยของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรให้คืนเงินอากรขาเข้าสำหรับของดังกล่าวที่ได้เรียกเก็บไว้แล้วให้แก่ผู้นำเข้าตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- (ก) ของที่นำเข้ามามิใช่ของที่ถูกระหวาระบุนำเข้าคืนเงินอากร
- (ข) ปริมาณของที่นำเข้าซึ่งใช้ในการผลิต หรือผสม หรือประกอบ หรือบรรจุเป็นของที่ส่งออกให้ถือตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีเห็นชอบหรือประกาศกำหนด
- (ค) ของนั้นได้ส่งออกไปทางท่าเรือหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืนอากรขาเข้า
- (ง) ของนั้นได้ส่งออกไปภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่นำของซึ่งใช้ในการผลิต หรือผสม หรือประกอบ เป็นของที่ส่งออก หรือใช้บรรจุของที่ส่งออกเข้ามาในอาณาจักร และ
- (จ) จะต้องคืนอากรภายใน หกเดือน นับแต่วันที่ส่งออกออกไป แต่อธิบดีจะขยายเวลาที่เห็นสมควรก็ได้

อธิบดีมีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยการพิสูจน์ของการส่งออกไป การจัดทำและยื่นเอกสารต่าง ๆ การคำนวณเงินอากรที่พึงคืนให้ และวิธีการอื่น ๆ เกี่ยวกับการขอคืนเงินอากรนี้

มาตรา 19 ตี แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 บัญญัติว่า

“เมื่อผู้นำของเข้าแสดงความจำนงว่าของที่นำเข้าจะใช้เฉพาะในการผลิต หรือผสม หรือการประกอบหรือบรรจุ เพื่อการส่งออกไปยังเมืองต่างประเทศ หรือส่งไปเป็นของใช้สิ้นเปลือง ในเรือเดินทางไปยังเมืองต่างประเทศ อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายจะอนุญาตให้การค้าประกันของกระทรวงการคลัง หรือธนาคารแทนการชำระอากรขาเข้าที่ต้องเสีย โดยอาจกำหนดเงื่อนไขตามที่เห็นสมควรก็ได้ เมื่อมีการส่งออกซึ่งของที่จะได้คืนเงินอากรตามมาตรา 19 ทวิ ก็ให้คืนประกันโดยถือเสมือนว่าเป็นการคืนเงินอากร”

1.1 สาระสำคัญของมาตรา 19 ทวิ

มาตรา 19 ทวิ มีสาระสำคัญดังนี้

1. ผู้นำเข้าเพื่อขอคืนอากร ตามมาตรา 19 ทวิ ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ผลิตหรือผู้ส่งออก
2. ขณะนำวัตถุดิบเข้ามา จะต้องชำระอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มก่อน เมื่อส่งออกจึงค่อยขอคืนอากรขาเข้า ส่วนภาษีมูลค่าเพิ่มสามารถไปเครดิตภาษีคืนในเดือนถัดจากที่ชำระไว้จาก กรมสรรพากร การชำระอากรขาเข้า สามารถวางหนังสือธนาคารค้ำประกันแทนได้ แต่ภาษีมูลค่าเพิ่มไม่สามารถวางเงินค้ำประกันได้
3. วัตถุดิบที่นำเข้ามาต้องใช้เพื่อผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุเป็นสินค้าแล้วส่งออกภายใน 1 ปี นับแต่วันนำเข้า เกินกำหนดเวลาไม่คืนภาษีให้ ขอยกเว้นไม่ได้เพราะเป็นเงื่อนไขตามกฎหมาย แต่ก่อนครบกำหนด 1 ปี สามารถขอโอนวัตถุดิบเข้าเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าได้
4. ก่อนส่งสินค้าออกต้องยื่นสูตรการผลิตต่อกรมศุลกากรก่อน ถ้าสินค้าที่ส่งออกเคยยื่นสูตรไว้แล้วก็ให้อ้างเลขที่สูตรนั้น สูตรการผลิตเป็นการแสดงปริมาณวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตต่อหน่วยของสินค้าสำเร็จรูป ซึ่งทำให้ทราบปริมาณวัตถุดิบที่ใช้ไปทั้งหมดในการส่งสินค้าออก และคำนวณเป็นค่าอากรที่จะได้รับคืน
5. ถ้าขณะนำเข้าได้วางหนังสือธนาคารค้ำประกันไว้ หากไม่ส่งออกภายใน 1 ปี ต้องชำระค่าอากรพร้อมเงินเพิ่มร้อยละ 1 ต่อเดือน นับจากวันที่รับของไปจากศุลกากร

1.2 ระบบการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ

ระบบการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ มีดังนี้

1.2.1 ขออนุมัติหลักการ

1. ยื่นคำขออนุมัติหลักการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ ตามแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 29 (กศก.29) พร้อมเอกสาร ใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ใบสำคัญการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล หนังสือรับรองของกระทรวงพาณิชย์ ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานที่ยังไม่หมดอายุ
2. จะอนุมัติหลักการภายใน 3 วันทำการ นับแต่วันที่ได้รับเอกสารครบถ้วน

1.2.2 นำเข้าวัตถุดิบ

1. ชำระอากรด้วยเงินสด
2. คำประกันค่าภาษีอากรด้วยหนังสือค้ำประกันของธนาคาร
3. ยื่นใบขนสินค้าขาเข้าแบบสำเนาแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 99 ก. (กศก.99 ก.) สำแดงข้อความในใบขนสินค้าขาเข้าว่า “ขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ ที่สำนักงานศุลกากร
4. ผู้นำเข้าสามารถรับใบแนบใบขนฯ แบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 99 ก. (กศก.99 ก.) จากหน่วยที่ตรวจปล่อยสินค้าหรือหน่วยงานที่ตรวจวิเคราะห์สินค้าเพื่อใช้ประกอบการคืนอากรแทนต้นฉบับใบขนฯ ได้

1.2.3 ยื่นสูตรการผลิต

1. ยื่นสูตรการผลิตในเวลาอันสมควรก่อนการส่งออกผลิตภัณฑ์
2. ขอใช้สูตรมาตรฐานหรือขอใช้สูตรการผลิตร่วมกับสูตรการผลิตของผู้อื่น
3. กรณียื่นสูตรการผลิตใหม่จะอนุมัติภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับข้อมูลครบถ้วน

1.2.4 ส่งออกผลิตภัณฑ์

1. ส่งออกภายใน 1 ปี นับแต่วันนำวัตถุดิบเข้า
2. ต้องมีใบแนบใบขนสินค้าขาออกตามแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 113 (กศก.113) พร้อมสำเนาใบแสดงรายการบรรจุหีบห่อและใบกำกับสินค้า

3. ผู้ส่งออกสามารถรับใบแนบใบขนสินค้า แบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 113 (กศก.113) จากหน่วยตรวจปล่อยสินค้าทันที หลังจากการตรวจปล่อยเสร็จสิ้นหรือรับจากหน่วยงานที่ตรวจสอบตัวอย่างได้ทันทีที่ตรวจสอบเสร็จ
4. กรณีส่งตัวอย่างผลิตภัณฑ์จะตรวจสอบตัวอย่างให้เสร็จภายใน 7 วัน และผู้ส่งออกขอรับตัวอย่างคืนภายใน 15 วัน นับแต่วันได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่

1.2.5 การขอคืนอากร

1. ยื่นคำร้องขอคืนอากร พร้อมบัญชีรายละเอียดตามแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 111 (กศก.111) ภายใน 6 เดือน นับแต่วันส่งออก
2. กรณีเอกสารที่ใช้ประกอบการขอคืนอากรครบถ้วนถูกต้อง จะอนุมัติการคืนอากรภายใน 30 วันนับแต่วันรับใบคืนภาษีอากร
3. ขั้นตอนการพิจารณาคืนอากร คือ
 - 3.1 รับคำร้องขอคืนอากร
 - 3.2 เจ้าหน้าที่รหัสจัดเรียงลำดับเอกสารตามที่ผู้ขอคืนแจ้ง โดยขอเอกสารดังกล่าวจากเจ้าหน้าที่เก็บเอกสาร
 - 3.3 เจ้าหน้าที่ตรวจสอบเอกสารมือ 1,2 ตรวจสอบความถูกต้องของเอกสารพร้อมเสนอความเห็นการคืนเอกสาร
 - 3.4 งานธุรการออกเลขที่การคืนอากร
 - 3.5 ผู้มีอำนาจสั่งอนุมัติคืนอากร
ออกหนังสือแจ้งผู้ขอคืนอากร หรือแจ้งส่วนบัญชีและอากร

1.3 ปัญหาของการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ

ในการขอคืนอากรมีปัญหาของการคืนอากรสรุปได้ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคืนอากรสูญหาย เช่น ใบขนสินค้าขาเข้า หรือใบแนบใบขนสินค้าขาออก เป็นต้น เป็นเหตุให้ผู้ขอคืนอากร ไม่สามารถดำเนินการยื่นคำร้องขอคืนอากรได้
2. การอนุมัติสูตรการผลิตล่าช้า
3. ขั้นตอนการพิจารณาคืนอากรของเจ้าหน้าที่ล่าช้า

4. ไม่สามารถขอคืนอากรได้ทุกครั้งที่ส่งออก เนื่องจากขณะนำเข้าได้วางหนังสือธนาคารค้ำประกันฉบับเดียวทั้งจำนวนแต่ทยอยส่งออก จึงจำเป็นต้องยื่นคำร้องขอคืนอากรเมื่อส่งออกครบตามจำนวนที่นำเข้าแล้ว

จากปัญหาที่เกิดขึ้นกรมศุลกากรได้กำหนดระบบการคืนอากรโดยวิธีประกันลอยขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาทั้ง 4 ประการข้างต้นโดย

1. ในการนำเข้าหรือส่งออกทุกครั้ง ผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกต้องจัดทำใบแนบใบขนสินค้าขาเข้าและใบแนบใบขนสินค้าขาออก และให้ตัวแทนผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกรับมอบใบแนบใบขนสินค้าจากเจ้าหน้าที่ทันทีเมื่อตรวจปล่อยสินค้า เพื่อป้องกันเอกสารสูญหาย
2. สูตรที่ผู้ขอคืนอากรยื่นไว้ให้ใช้คืนอากรได้ภายใน 10 วัน นับแต่วันยื่น โดยไม่ต้องรออนุมัติ
3. เมื่อผู้ขอคืนอากรยื่นคำร้องขอคืน เจ้าหน้าที่จะคืนอากรให้ทันทีแล้วตรวจสอบภายหลัง
4. สามารถคืนอากรได้ทุกครั้งที่มีการส่งออก เพราะการวางค้ำประกันใช้ระบบวางไว้เป็นวงเงินเมื่อนำเข้า จะลดยอดวงเงินเท่ากับค่าภาษีอากร เมื่อส่งออกและขอคืนจะเพิ่มยอดวงเงินเท่ากับค่าภาษีอากรที่ได้คืน

นอกจากนี้กรมศุลกากรยังได้กำหนดหลักการของระบบการคืนอากรโดยวิธีวางประกันลอย ไว้ดังนี้

1. ใช้หนังสือของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) วางประกันค่าภาษีอากรรวมครั้งเดียว ในวงเงินที่ผู้ประกอบการเห็นสมควร แล้วนำเข้าวัตถุดิบได้หลายครั้ง ไม่ต้องใช้หนังสือธนาคารวางประกันทุกครั้งที่มีการนำเข้า
2. ธนาคารลดยอดวงเงินค้ำประกัน เมื่อนำเข้าวัตถุดิบตามจำนวนค่าภาษีวัตถุดิบที่นำเข้า และเพิ่มยอดวงเงินค้ำประกัน เมื่อได้รับการคืนอากรจากกรมศุลกากร
3. สามารถคืนอากรได้ทุกครั้งที่ส่งออก โดยขอคืนได้ทันทีภายในวันเรือออก ไม่ต้องรอให้ส่งออกจนครบจำนวนของวัตถุดิบที่นำเข้าแต่ละครั้ง
4. กรมศุลกากรใช้ระบบการคืนให้ก่อนตามจำนวนที่ขอคืน แล้วทำการตรวจสอบภายหลังหากตรวจสอบพบว่าคืนอากรไปไม่ถูกต้อง จะแจ้งให้ผู้ขอคืนทราบ และปรับยอด วงเงินค้ำประกันให้ถูกต้องต่อไป
5. การพิจารณาคืนอากรของกรมศุลกากรเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ภายใน 5 นาที นับแต่ได้รับคำขอ

1.4 ระบบการคืนอากร ตามมาตรา 19 ทวิ โดยวิธีประกันลอย

การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ โดยวิธีประกันลอย มีดังนี้

1.4.1 การวางค้ำประกัน

1. ผู้นำของเข้าต้องวางประกันค่าภาษีอากรจากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ในจำนวนเงินที่ผู้นำเข้ากำหนด ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) จะเริ่มการค้ำประกันเมื่อมีการนำเข้าวัตถุดิบ
2. ใช้คอมพิวเตอร์ระหว่างธนาคารและกรมศุลกากรดำเนินการตรวจสอบการค้ำประกันและการคืนอากร

1.4.2 ขออนุมัติหลักการ

1. ยื่นคำร้องขออนุมัติหลักการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ ตามแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 29 (กศก.29) พร้อมเอกสารประกอบ ได้แก่ ใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนนิติบุคคล ใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม หนังสือรับรองของกระทรวงพาณิชย์ ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (ถ้ามี)
2. จะมีหนังสือแจ้งการอนุมัติหลักการให้ผู้ขอทราบภายใน 3 วัน นับแต่วันยื่นคำขอ

1.4.3 การนำเข้าวัตถุดิบ

1. ยื่นใบขนสินค้าขาเข้า แบบสำเนาแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 99 ก. (กศก.99 ก.) และสำแดงข้อความคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ โดยวิธีวางประกันลอย หลังการผ่านพิธีการใบขนสินค้าขาเข้าตามปกติก่อนการชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม ผู้นำเข้าต้องนำใบขนสินค้าขาเข้าไปยื่นยังหน่วยงานคืนอากร โดยวิธีการวางประกันลอยก่อน เพื่อบันทึกการวางค้ำประกัน
2. ผู้นำของเข้าสามารถรับใบแนบใบขนสินค้าขาเข้า แบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 99 ก. (กศก.99 ก.) จากหน่วยที่ตรวจปล่อยสินค้าหรือหน่วยงานที่ตรวจวิเคราะห์สินค้า เพื่อใช้ประกอบการคืนอากรแทนต้นฉบับใบขนสินค้าขาเข้าได้

1.4.4 การยื่นสูตรการผลิต

1. ยื่นสูตรการผลิตต่อหน่วยคั้นอากร โดยวิธีวางประกันลอย
2. ขอใช้สูตรมาตรฐานหรือขอใช้สูตรการผลิตร่วมกับผู้นำเข้ารายอื่น
3. ผู้นำเข้ากำหนดรหัสวัตถุดิบนำเข้าและแจ้งให้กรมศุลกากรพร้อมการยื่นสูตรการผลิต
4. ให้ใช้สูตรการผลิตตัดบัญชีวัตถุดิบได้หลัง 10 วัน นับแต่วันยื่น

1.4.5 การส่งออกผลิตภัณฑ์

1. ส่งสินค้าออกภายใน 1 ปี นับแต่วันนำวัตถุดิบเข้า
2. มีใบแนบใบขนสินค้าขาออกตามแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 113 (กศก.113) สำแดงข้อความคั้นอากรตามมาตรา 19 ทวิ โดยวิธีวางประกันลอย
3. สามารถรับใบแนบบแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 113 (กศก.113) จากเจ้าหน้าที่ศุลกากรไปใช้ประกอบการคั้นอากรได้

1.4.6 การขอคั้นอากร

1. ขอคั้นอากรได้ทันทีทุกครั้งที่ส่งออก
2. ขอคั้นตามแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 111 (กศก.111) พร้อมเอกสารใบแนบบแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 113 (กศก.113) ใบแนบบแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 99 ก. (กศก.99 ก.) รายงานคอมพิวเตอร์แสดงยอดอากรที่ขอคืนตัดบัญชีที่ขอคืนตัดบัญชีวัตถุดิบตามหลัก “เข้าก่อน ออกก่อน” กรมศุลกากรจะบันทึกการคั้นอากรในคอมพิวเตอร์พร้อมยอดหลักฐานให้ผู้นำเข้า

1.4.7 การจัดทำรายงาน

กรมศุลกากรจะจัดทำรายงานความเคลื่อนไหวของเงินค้ำประกันรายเดือน แจ้งผู้นำเข้าและธนาคารทราบ ส่วนผู้นำเข้าต้องจัดทำบัญชีวัตถุดิบเป็นรายเดือน แจ้งกรมศุลกากรตามแบบคำร้องของกรมศุลกากรที่ 1 (กศก.1)

2. การชดเชยภาษีอากร

ตามพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก ที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ. 2524 เพื่อช่วยเหลือผู้ส่งออก ที่มีได้ใช้สิทธิประโยชน์ในการคืนภาษีอากร หรือยกเว้นภาษีอากรตามกฎหมายศุลกากร กฎหมายส่งเสริมการลงทุน และกฎหมายนิคมอุตสาหกรรมได้รับการชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออก ซึ่งมีภาษีอากรแฝงอยู่ในการผลิตสินค้านั้น ซึ่งกรมศุลกากรจะเป็นผู้จ่ายเงินชดเชยแก่ผู้ส่งออก เป็นร้อยละของมูลค่าสินค้าที่ส่งออก

ผู้ส่งออกจะได้รับเงินที่รัฐจ่ายให้ เพื่อชดเชยค่าภาษีอากร ซึ่งมีอยู่ในต้นทุนการผลิตสินค้าส่งออกในรูปของบัตรภาษีผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยค่าภาษีอากร ได้แก่

1. ผู้ส่งออกที่ปฏิบัติตามมาตรา 45 และ 48 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 กล่าวคือ ก่อนส่งออกต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ต้องยื่นใบขนสินค้า ต้องเสียภาษีอากร หรือวางประกันให้ถูกต้องตามระเบียบ ถ้าเป็นกรณีส่งออกโดยรีบด่วน ก็ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

2. ผู้ขายสินค้าให้แก่ส่วนราชการ หรือรัฐวิสาหกิจตามโครงการเงินกู้ หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ โดยไม่ค้ำประกันว่าเป็นเงินกู้ หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศทั้งจำนวน หรือ เพียงบางส่วน การจ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากรนั้น จะจ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากร โดยคิดจากมูลค่าของการขายสินค้าทั้งหมด

3. ผู้ที่ขายสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ ในภาคที่ว่าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ให้แก่องค์การระหว่างประเทศ หรือหน่วยงานที่มีสิทธินำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักรได้ โดยได้รับยกเว้นอากรตามที่คณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก

2.1 สาระสำคัญของกฎหมายชดเชยภาษีอากร

กฎหมายชดเชยภาษีอากรมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. ผู้ส่งออกต้องขอชดเชยภายใน 1 ปี นับแต่วันที่ส่งออก
2. บัตรภาษีมีอายุ 3 ปี ต่อได้ 2 ครั้ง ๆ ละ 3 ปี ใช้ชำระภาษีอากรแทนเงินสดจ่าย กรมสรรพากร กรมศุลกากร กรมสรรพสามิต เฉพาะผู้มีชื่อในบัตร
3. ผู้ส่งออกสามารถโอนสิทธิในการรับบัตรภาษีให้แก่ผู้อื่นได้ การโอนสิทธิต้องกระทำก่อนการโอนบัตร

4. สินค้าที่ส่งออกที่ส่งกลับคืน ผู้รับชดเชยต้องนำเงินคืนกรมศุลกากร ภายในหกสิบวัน นับแต่วันนำเข้า หรือวันรับสินค้า คืนถ้าขาดเงินเพิ่มร้อยละสองต่อเดือน เศษเดือนคิดเป็นหนึ่งเดือน

5. ผู้กระทำผิดมีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือไม่เกินสี่เท่าของเงินชดเชยที่ขอ แล้วแต่จำนวนใดจะสูงกว่ากัน หรือทั้งปรับทั้งจำ

2.2 สินค้าที่มีสิทธิได้รับเงินชดเชยค่าภาษีอากร

สินค้าส่งออกที่จะได้รับเงินชดเชยค่าภาษีอากรจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

1. จะต้องเป็นสินค้าที่ผลิตในประเทศ คำว่า “ผลิต” หมายความว่า การประกอบแปรรูป แปรรสภาพ หรือการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดให้มีขึ้นซึ่งสินค้า ไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ

2. จะต้องมีการส่งออกตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 ก่อนส่งออกต้องปฏิบัติพิธีการให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัติ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ส่วนการส่งออกสำเร็จเมื่อใด ให้ถือว่าสำเร็จแต่ขณะที่เรือซึ่งส่งออก ได้ออกจากเขตท่า ซึ่งได้ออกเรือเป็นขั้นที่สุดเพื่อไปจากราชอาณาจักร

3. ต้องเป็นการส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ และได้รับค่าสินค้าเข้ามาในประเทศ แม้พระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร จะไม่มีมาตราใดบัญญัติให้ต้องส่งสินค้าออกไปจำหน่าย แต่หมายเหตุที่แสดงเหตุผลของการประกาศพระราชบัญญัติชดเชยฯ ได้ระบุไว้ชัดเจนว่า มีความมุ่งหมายที่จะสนับสนุนให้มีการส่งสินค้าที่ผลิตในประเทศออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศให้มากขึ้น ดังนั้น จึงดำเนินการตามความมุ่งหมายของกฎหมายและถ้าส่งออกเพื่อเป็นตัวอย่าง หรือเพื่อวิเคราะห์ หรือเพื่อการอื่นที่มีได้จำหน่าย จะขอชดเชยค่าภาษีอากรไม่ได้

4. สินค้าที่ขายให้แก่ส่วนราชการ หรือรัฐวิสาหกิจตามโครงการเงินกู้ หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ ซึ่งค่าสินค้าทั้งหมดหรือบางส่วน จะต้องชำระจากเงินกู้ หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ และจะต้องมีการประกวดราคา หรือการสอบราคานานาชาติ

2.3 สินค้าที่ไม่มีสิทธิขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร

สินค้าส่งออกที่ไม่มีสิทธิได้รับเงินชดเชยค่าภาษีอากร ได้แก่ สินค้าดังต่อไปนี้

1. แร่ตามกฎหมายว่าด้วยแร่ กล่าวคือ สินค้าที่ส่งออกที่กฎหมายว่าด้วยแร่ ถือว่าเป็นแร่

2. สินค้าที่ต้องเสียค่าภาษีอากร หรือค่าธรรมเนียมเพื่อส่งออกอย่างหนึ่งอย่างใด หรือทั้งสองอย่าง

3. สินค้าที่คณะกรรมการฯ กำหนดไม่ได้รับเงินชดเชย ปัจจุบันคณะกรรมการฯ ได้ออกประกาศ 2 ฉบับ ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ คือ ประกาศคณะกรรมการฯ ที่ 3/2527 กำหนดให้ผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยไม้สัก พยูง ชิงชัน ประดู่ มะค่าโมง ขะเจ๊ะ (สาธร) และมะเกลือ ที่ไม่เหมาะสมจะนำไปแปรรูปเป็นสินค้าอื่น เป็นสินค้าที่ไม่ได้รับเงินชดเชยและประกาศคณะกรรมการที่ 1/2536 กำหนดให้ผลิตภัณฑ์ดังต่อไปนี้ไม่ได้รับเงินชดเชย

1. ข้าวเจ้า ข้าวเหนียว ไม่ว่าจะเป็นข้าวเปลือก ข้าวขาว ข้าวกล้อง ข้าวหนึ่ง ข้าวอบแห้ง ปลายข้าว หรือรำ
2. ข้าวฟ่าง ข้าวสาลี
3. ข้าวโพด ไม่ว่าจะเป็นฝักหรือเมล็ด อบ บด ทำให้เป็นฉีกหรือชิ้น แต่ไม่รวมถึงแป้งข้าวโพด หรือข้าวโพดที่ผ่านกรรมวิธี เพื่อทำเป็นอาหาร นอกจากอาหารสัตว์ (ไม่รวม ฝักข้าวโพดอ่อนที่เป็นฝัก)
4. หนังสัตว์ที่ยังไม่ได้ฟอก รวมทั้งเศษตัด และเศษ
5. ยางของต้นยางตระกูลฮีเวีย ไม่ว่าจะเป็นยางแผ่น ยางแท่ง เศษยาง ยางก้อน น้ำยาง หรือขี้ยางจากต้นยาง ยางปนดิน หรือปนเปลือกต้นยาง รวมทั้งยางในลักษณะอื่น ซึ่งยังอยู่ในสภาพวัตถุดิบ
6. รังไหม เส้นไหมดิบที่ยังมิได้ตีเกลียว และเส้นด้ายที่ทำด้วยไหม ขี้ไหม หรือเศษไหม
7. ถั่วทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นกะเทาะเปลือก หรือทั้งเปลือก บด ทำให้เป็นฉีก หรือชิ้น รวมทั้งกากถั่ว แต่ไม่รวมถึง แป้งถั่ว หรือถั่วที่ผ่านกรรมวิธี เพื่อทำเป็นอาหารนอกจากอาหารสัตว์ (ไม่รวมถึงถั่วฝักยาวที่เป็นฝัก)
8. เมล็ดละหุ่ง
9. ปอทุกชนิด รวมทั้งเศษปอ ไม่ว่าจะเป็นดิบหรือผ่านกรรมวิธีใด ๆ แล้ว รวมทั้งปอที่เป็นเส้นใย แต่ไม่รวมถึงปอที่ปั่นเป็นเส้น หรือวัตถุดิบประดิษฐ์อื่นจากปอ
10. ครั้งดิบ ครั้งเม็ด
11. มันสำปะหลัง ไม่ว่าจะเป็นหัว หรือจัดทำเป็นผง แป้ง เส้น ก้อน แท่ง ผอย ชิ้น เม็ด หรือจัดทำในลักษณะอื่น รวมทั้งกากมันสำปะหลัง
12. น้ำตาลทราย น้ำตาลทรายดิบ หรือน้ำตาลดิบ
13. กากน้ำตาล กากมะพร้าว

14. ฝ้าย นุ่น จีว จ้าว ไม่ว่าทั้งลูก กะเทาะเปลือกหรือแยกส่วนแล้ว รวมทั้งเมล็ด แต่ไม่รวมถึงปุยฝ้ายที่แยกเมล็ดออกแล้ว

15. สัตว์ทุกชนิดที่มีไข่สัตว์น้ำ และสัตว์ปีก รวมทั้งวัตถุพลอยได้จากสัตว์

16. สัตว์น้ำที่มีชีวิต

17. ทองคำ แพลทินัม ทองขาว เงิน นาค โลหะเจือของวัตถุดังกล่าว รวมทั้งสิ่งทำเทียม วัตถุหรือสินค้าดังกล่าวด้วย แต่ไม่รวมถึงสินค้าที่สิ่งที่ใช้ประดับกาย หรือประดับเครื่องแต่งกาย

2.4 ขั้นตอนการขอรับเงินชดเชย มุมน้ำเงิน

สินค้าส่งออกบางประเภทนอกจากสินค้าที่ไม่มีสิทธิขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรตามที่กล่าวข้างต้น จะได้รับสิทธิในการชดเชยภาษีอากรที่เรียกว่า การได้รับชดเชยมุมน้ำเงิน

มุมน้ำเงิน คือ ส่วนหนึ่งของชุดใบขนสินค้าขาออกที่เป็นชุดที่มีมูลค่าเป็นสินน้ำเงิน และผู้ส่งออกจะใช้ใบขนสินค้าขาออกที่ได้รับการอนุมัติแล้วเป็นเอกสารสำคัญส่วนหนึ่งที่ใช้ประกอบการขอรับเงินชดเชย

การขอรับเงินชดเชยมีขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อฝ่ายชดเชย กรมศุลกากร เพื่อ

1.1 บันทึกเลขประจำตัวผู้เสียภาษี

1.2 ยื่นหนังสือมอบอำนาจขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรและยื่นหนังสือมอบอำนาจขอรับสำเนาใบขนสินค้าขาออกฉบับมุมน้ำเงิน

1.3 ติดต่อขอรับสำเนาใบขนสินค้าขาออกฉบับมุมน้ำเงิน

2. ติดต่อขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร โดย

2.1 ติดต่อเพื่อกำหนดเจ้าหน้าที่ตรวจสอบชุดขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร

2.2 ติดต่อยื่นชุดคำขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร

2.3 ติดต่อขอรับใบคำขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร โดยใช้แบบ กศก.123

3. ติดต่อขอรับบัตรภาษีและอื่นๆ ได้แก่

3.1 ติดต่อรับบัตรภาษีหรือขอต่ออายุบัตรภาษีหรือขอเปลี่ยนบัตรภาษี

3.2 ติดต่อเพื่อให้ออกบัตรภาษีใหม่แทนบัตรภาษีที่ชำรุดสูญหาย

3.3 ติดต่อขอโอนบัตรภาษี

ในการขอรับเงินชดเชยมูลค่าเงินนั้น เอกสารที่ต้องใช้ประกอบในการยื่นขอรับเงินชดเชยได้แก่

1. คำร้องขอรับเงินชดเชยภาษีที่ยื่นผ่านพิธีการศุลกากรแล้ว
2. ใบขนสินค้าขาออกมูลค่าเงิน
3. ใบกำกับสินค้า (Invoice) ใบรายการบรรจุหีบห่อ (Picking List) ใบตราส่ง (Bill of Lading)
4. หลักฐานการชำระค่าสินค้า

การขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรหรือ การขอรับเงินชดเชยมูลค่าเงินนั้นจะขอรับได้ต่อเมื่อผู้ส่งออกได้รับชำระเงินค่าสินค้าเรียบร้อยแล้ว

3. ระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป (Generalized System of Preferences หรือ GSP)

ระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป (Generalized System of Preferences หรือ GSP) หมายถึง ระบบการให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไปที่ประเทศพัฒนาแล้วให้แก่สินค้าที่มีแหล่งกำเนิดในประเทศที่กำลังพัฒนา โดยการลดหย่อนหรือยกเว้นอากรขาเข้าแก่สินค้าที่อยู่ในข่ายได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร ทั้งนี้ประเทศผู้ให้สิทธิพิเศษฯ จะเป็นผู้ให้แต่เพียงฝ่ายเดียว

เนื่องจากภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เศรษฐกิจโลกประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ความเสียเปรียบในการแข่งขันของสินค้าจากประเทศกำลังพัฒนาเป็นอุปสรรคต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของส่วนรวม แนวความคิดเกี่ยวกับระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป (GSP) จึงเกิดขึ้นในคราวประชุมขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (UNCTAD) สมัยที่ 1 ที่นครเจนีวา เมื่อ ปี พ.ศ. 2507 มีความมุ่งหมายเพื่อที่จะยกระดับฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนา โดยการมีรายได้จากการค้าแทนที่จะได้รับในรูปของเงินช่วยเหลือเพราะองค์การสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา ได้ศึกษาและพบว่าปัญหาที่สำคัญของประเทศกำลังพัฒนาในการพัฒนาเศรษฐกิจคือความเสียเปรียบในด้านการแข่งขันทางการค้ากับประเทศคู่แข่งที่เป็นประเทศพัฒนาแล้ว รายได้ที่เกิดจากการส่งออกของประเทศกำลังพัฒนาจะถูกหมุนเวียนนำกลับไปโดยการซื้อสินค้าอุปโภคและบริโภคจากประเทศที่พัฒนาแล้ว วิธีการช่วยเหลือทางการค้าได้แก่ การที่ประเทศพัฒนาแล้วช่วยเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของสินค้าจากประเทศ

กำลังพัฒนา โดยการลดหย่อนภาษีขาเข้าแก่สินค้าที่นำเข้าจากประเทศกำลังพัฒนาในการประชุม องค์การสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนาสมัยที่ 2 ณ กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย เมื่อ ต้นปี พ.ศ. 2511 ที่ประชุมมีมติยอมรับระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป ในปัจจุบันมี ประเทศพัฒนาแล้วเข้าร่วมโครงการรวม 27 ประเทศ แบ่งเป็น 13 ระบบ

ระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไปมีวัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มรายได้จากการ ส่งออกให้กับประเทศที่กำลังพัฒนา เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมของประเทศที่กำลังพัฒนา และเพื่อ เพิ่มอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนา

3.1 หลักการและสาระสำคัญของระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป

หลักการของระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไปเป็นโครงการชั่วคราว (Temporary) ที่ให้เป็นการทั่วไปและ (Generalized) และไม่เลือกปฏิบัติ (Non - discriminatory) ในปัจจุบันประเทศที่ให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป มี 27 ประเทศ แบ่งเป็น 13 ระบบ ซึ่งแต่ละระบบประกอบด้วยสาระสำคัญ ๆ คือ อายุโครงการ ประเทศและสินค้าที่ให้สิทธิ พิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป ข้อจำกัดในการให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป กฎ ว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าที่ได้สิทธิ

3.2 ประโยชน์ของระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป

ในภาวะที่การค้าต่างประเทศต้องประสบปัญหาด้านการแข่งขันอย่างรุนแรงทั้งด้าน ราคาและคุณภาพในฐานะที่ไทยกำลังอยู่ในระหว่างการพัฒนาการผลิตเพื่อการส่งออก โดยเฉพาะ สินค้าอุตสาหกรรม ระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไปจึงนับได้ว่า เป็นมาตรการหนึ่ง ในการส่งเสริมการส่งออกของไทย เพราะสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป จะเป็นการลด ต้นทุนการนำเข้าย่อมจะจูงใจให้ผู้ซื้อในต่างประเทศที่ให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป เพิ่มการนำเข้าจากไทย ซึ่งจะเป็นผลดีต่อเศรษฐกิจโดยรวม ซึ่งประโยชน์ของระบบสิทธิพิเศษ ทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป อาจสรุปได้ดังนี้

(1) ส่งเสริมการส่งออก และเป็นโอกาสให้สินค้าใหม่ ๆ สามารถเข้าสู่ตลาดเหล่านี้ ได้ โดยอาศัยสิทธิพิเศษเป็นเครื่องมือในการเจาะตลาดใหม่ ๆ

(2) ส่งเสริมด้านผลิต โดยเฉพาะสินค้าอุตสาหกรรม ซึ่งจะนำไปสู่การเพิ่มการลงทุน การจ้างงานและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม

(3) ส่งเสริมให้มีการใช้วัตถุดิบภายในประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามเงื่อนไขของ กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า

3.3 ระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป หลัก 3 ระบบ

ในบรรดาระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป ทั้ง 13 ระบบ คือ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ สหภาพยุโรป (ประกอบด้วย เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ ลักเซมเบิร์ก ไอร์แลนด์ อิตาลี ฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร เดนมาร์ก สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน กรีซ สเปน โปรตุเกส สวีเดน ฟินแลนด์ และออสเตรีย) กลุ่มประเทศสมาคมการค้าเสรีแห่งยุโรป (ประกอบด้วย นอร์เวย์ และสวิตเซอร์แลนด์) กลุ่มสังคมนิยม (ประกอบด้วย ฮังการี โปแลนด์ สาธารณรัฐเชก สโลวาเกีย บัลแกเรีย และสหพันธรัฐรัสเซีย) ระบบสำคัญ ได้แก่ สหภาพยุโรป สหรัฐฯ และญี่ปุ่นซึ่งทั้ง 3 ระบบมีสาระสำคัญคล้ายกันแต่แตกต่างกันในรายละเอียดในบางเรื่องรวมทั้งวิธีบริหารด้วย

ขอบเขตของสินค้าที่ได้รับสิทธิ ระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป มีดังนี้

สหภาพยุโรป	สินค้าที่ให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป แบ่งออกเป็น 3 หมวด ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - สินค้าอุตสาหกรรมทุกรายการ - สินค้าสิ่งทอและผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าสำเร็จรูป - สินค้าเกษตรบางรายการ
สหรัฐฯ	ให้สิทธิแก่สินค้าประมาณ 4,500 รายการพิกัดศุลกากรภายใต้ระบบ รหัส 8 หลัก และไม่ให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป แก่สินค้านี้ <ul style="list-style-type: none"> - สิ่งทอและเครื่องแต่งกายภายใต้ข้อตกลงสิ่งทอของสหรัฐฯ - รองเท้า กระเป๋าถือ กระเป๋าเดินทาง ถุงมือและเสื้อผ้าที่ทำด้วยหนัง - สินค้าผลิตภัณฑ์เหล็ก - ผลิตภัณฑ์แก้ว
ญี่ปุ่น	ญี่ปุ่นให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป แก่สินค้า <ul style="list-style-type: none"> - สินค้าเกษตรบางรายการ - สินค้าอุตสาหกรรมทุกรายการ ยกเว้นสินค้าที่ญี่ปุ่นจัดว่าเป็นสินค้าที่มีผลกระทบต่อผู้ผลิตภายในประเทศ (Sensitive Products)

3.4 การลดหย่อนภาษีตามระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป

อัตรากำหนดที่ลดหย่อนขึ้นอยู่กับประเทศผู้ให้สิทธิพิเศษจะเป็นผู้กำหนด

3.5 กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าในระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป

ภายใต้ระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไปทั้ง 3 ระบบ ได้กำหนดการใช้ปัจจัยการผลิตสำหรับสินค้าที่มีสิทธิจะได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป ดังนี้

(1) สินค้าที่ผลิตขึ้นโดยใช้วัตถุดิบภายในประเทศทั้งหมด
 (2) สินค้าที่ผลิตขึ้นโดยใช้ปัจจัยการผลิตจากการนำเข้าจากต่างประเทศ ซึ่งจะต้องมี “การแปรสภาพอย่างเพียงพอ” ในประเทศที่นำเข้า จึงจะถือว่าสินค้าที่ผลิตขึ้นใหม่นั้นมีแหล่งกำเนิดในประเทศนั้นได้ ซึ่งแต่ละระบบมีหลักเกณฑ์แตกต่างกัน

(3) สินค้าที่ผลิตโดยใช้แหล่งกำเนิดแบบสะสม (Cumulative Origin) คือ สามารถใช้ปัจจัยการผลิตจากกลุ่มประเทศได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป บางกลุ่ม เช่น กลุ่มประเทศสมาคมการค้าเสรีแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

(4) การใช้ปัจจัยการผลิตจากประเทศผู้ให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป (Donor Country Contents) ในขณะนี้ให้เฉพาะญี่ปุ่น และ สหภาพยุโรป

3.6 สินค้าที่จะต้องยื่นรายละเอียดขั้นตอนการผลิตให้ตรวจสอบเพื่อขอใช้สิทธิพิเศษ

สินค้าที่อยู่ในพิกัดศุลกากรรหัส 8 หลักบทที่ 84 - 95 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสินค้าเครื่องจักร เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ซึ่งมีขั้นตอนการผลิตที่สลับซับซ้อนยุ่งยากและประเทศผู้ให้สิทธิพิเศษฯ ได้มีการกำหนดเงื่อนไขการผลิตไว้เป็นการเฉพาะ ดังนั้นก่อนยื่นหนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าที่ออกให้กับประเทศผู้ซื้อตามข้อตกลงว่าด้วยการให้สิทธิพิเศษทางภาษีอากร (Certificate of Origin Form A) ให้ผู้ส่งออกปฏิบัติดังนี้

1. ยื่นหนังสือรับรองรายละเอียดขั้นตอนการผลิต ต้นทุนและราคาสินค้าตามแบบฟอร์มที่กำหนดพร้อมด้วยเอกสารประกอบ เช่น สำเนาใบกำกับสินค้า สำเนาใบขนขาเข้าของวัตถุดิบนำเข้า สำเนาใบเสร็จ และ ใบสั่งซื้อของวัตถุดิบในประเทศ โดยยื่นเพียงครั้งเดียวสำหรับสินค้าชนิดและรุ่นเดียวกัน จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดต้นทุนการผลิต

2. เมื่อตรวจสอบเอกสารแล้ว หากถูกต้องตามเงื่อนไขการผลิตที่ประเทศผู้ให้สิทธิพิเศษฯ กำหนดไว้ ก็จะออกเลขที่อ้างอิงสำหรับผู้ส่งออกและบันทึกไว้ในทะเบียนว่า สินค้าดังกล่าวของผู้ส่งออกสามารถขอใช้สิทธิพิเศษฯ ไปยังประเทศใดได้บ้างและแจ้งให้หน่วยงานสาขาต่างๆ ที่ออกฟอร์มทราบ

3. ผู้ส่งออกไม่ต้องยื่นหนังสือรับรองอัตราส่วนต้นทุนการผลิตอีกในขณะที่ยื่นขอฟอร์มในแต่ครั้ง

3.7 การขอหนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าเพื่อขอรับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

เนื่องจากสินค้าที่มีสิทธิจะได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีอากรจะต้องเป็นสินค้าที่ผลิตโดยใช้วัตถุดิบภายในประเทศทั้งหมดหรือใช้ปัจจัยการผลิตจากการนำเข้าจากต่างประเทศ แต่มีการแปรสภาพอย่างเพียงพอ ดังนั้น เพื่อให้ผู้ส่งออกจะได้รับสิทธินี้ ผู้ส่งออกจะต้องดำเนินการขอหนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าเพื่อขอรับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร ดังนี้

(1) สำหรับการขอหนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าที่ออกให้กับประเทศผู้ซื้อตามข้อตกลงว่าด้วยการให้สิทธิพิเศษทางภาษีอากร (ฟอร์ม เอ) ผู้ส่งออกจะต้องยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ขอหนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้า (ฟอร์ม เอ) ต่อกรมการค้าต่างประเทศก่อน โดยมีเอกสารประกอบคือ

สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคล สำเนาทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม และสำเนาใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน

(2) ยื่นคำขอหนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าพร้อมด้วยหนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าที่ออกให้กับประเทศผู้ซื้อตามข้อตกลงว่าด้วยการให้สิทธิพิเศษทางภาษีอากร แบบ เอ หรือแบบ ซี หรือแบบ ดี หรือแบบ จี.เอส.ที.พี. แล้วแต่กรณีที่ได้พิมพ์ข้อความครบถ้วนเรียบร้อยแล้วแล้วต่อหน่วยงานที่มีอำนาจออกหนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้า

(3) เอกสารที่ต้องใช้ประกอบการยื่นขอหนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้า ได้แก่

1. สำเนาใบกำกับสินค้า (Invoice)
2. สำเนาใบตราส่งสินค้าทางเรือ (Bill of Lading) หรือ ใบรับขนส่งสินค้าทางอากาศ (Air Waybill) หรือ เอกสารแสดงการขนส่งสินค้าอื่น ๆ
3. หนังสือรับรองอัตราส่วนต้นทุนการผลิตสินค้าสำหรับสินค้าทั่วไป
4. หนังสือรับรองรายละเอียดขั้นตอนการผลิตสินค้าส่งออก

สำเนาเอกสารทุกใบต้องให้ผู้มีอำนาจลงนามและประทับตรารับรองความถูกต้องด้วย

หน่วยงานที่ให้บริการออกหนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้ามีดังนี้

1. ฝ่ายหนังสือรับรอง กองสิทธิประโยชน์ทางการค้า กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์
2. สำนักงานสาขา ณ กรมศุลกากร อาคารกองตรวจสินค้าขาออก
3. สำนักงานสาขา ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพฯ อาคารคลังสินค้า
4. สำนักงานการค้าต่างประเทศ ณ ท่าอากาศยานเชียงใหม่
5. สำนักงานการค้าต่างประเทศ ภาคใต้ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
6. สำนักงานการค้าต่างประเทศ ณ ท่าเรือพาณิชย์สัตหีบ จ.ชลบุรี

4. การให้สิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มร้อยละ 0

ผู้ส่งออกที่จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ในอัตราร้อยละ 0 จากการส่งออกสินค้า ได้แก่ ผู้ประกอบการซึ่งส่งสินค้าออกนอกราชอาณาจักร เพื่อส่งไปต่างประเทศ และรวมถึง

1. การนำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเฉพาะสินค้าที่ต้องเสียอากรขาออก หรือที่ได้รับยกเว้นอากรขาออก ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด
2. การขายสินค้าของคลังสินค้าทัณฑ์บน ประเภทร้านค้าปลอดอากร ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่ขายให้แก่ผู้เดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

นอกจากนี้กรมสรรพากรยังได้กำหนดความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มจากการขายสินค้าโดยส่งออกดังต่อไปนี้

1. การส่งออกในกรณีที่นำสินค้าเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นในวันที่นำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก
2. การส่งออกซึ่งสินค้าที่อยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บน ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดชอบตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร
3. การส่งออกนอกเหนือจากที่ระบุใน (1) หรือ (2) ให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อชำระอากรขาออก วางหลักประกันอากรขาออก หรือจัดให้มีผู้ค้ำประกันขาออก เว้นแต่ในกรณีที่ไม่ต้องเสียอากรขาออก หรือได้รับยกเว้นอากรขาออก ให้ถือว่าความรับผิดชอบเกิดขึ้นในวันที่มีการออกไปขนสินค้าขาออก ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

4.1 อัตราภาษีและฐานภาษี

อัตราภาษีที่ใช้ในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มให้ใช้อัตราร้อยละ 0 และฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าโดยการส่งออก ได้แก่ มูลค่าของสินค้าออก โดยใช้ราคาของสินค้าเอฟ โอ บี บวกด้วยภาษีสรรพสามิต ภาษีและค่าธรรมเนียมอื่น แต่ไม่รวมอากรขาออก (ได้แก่ ราคาสินค้าเอฟ โอ บี ณ ด่านศุลกากร ส่งออกซึ่งไม่รวมค่าประกันภัย และค่าขนส่งจากด่านศุลกากรส่งออก ไปต่างประเทศ)

4.2 หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเพื่อที่จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0

เพื่อให้ผู้ส่งออกที่เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน ถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติ เพื่อที่จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 จากการส่งออกสินค้า กรมสรรพากรได้ออกคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ป.97/2543, เรื่อง การส่งออกสินค้าซึ่งผู้ประกอบการจดทะเบียนได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร โดยกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียน ได้รับคำสั่งซื้อจากผู้ซื้อในต่างประเทศและผู้ประกอบการจดทะเบียนเป็นผู้ผลิตสินค้า หรือซื้อสินค้าจากโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ โดยผู้ประกอบการจดทะเบียนเป็นผู้ดำเนินพิธีการศุลกากร ยื่นใบขนสินค้าขาออกในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เพื่อส่งสินค้าออกนอกราชอาณาจักร เพื่อส่งไปต่างประเทศ (ตามมาตรา 77/1 (14) แห่งประมวลรัษฎากร) ถือว่าผู้ประกอบการจดทะเบียน เป็นผู้ส่งออก (ตามมาตรา 77/1 (13) แห่งประมวลรัษฎากร) และได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร)

โรงงานผู้ผลิตหรือผู้ขายในประเทศดังกล่าวมีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม (ตามมาตรา 77/2 แห่งประมวลรัษฎากร) โดยคำนวณภาษีตามมาตรา 80 แห่งประมวลรัษฎากร

ผู้ประกอบการจดทะเบียน จะต้องมีหลักฐานดังต่อไปนี้

1. หลักฐานที่แสดงว่า ผู้ซื้อในต่างประเทศ ซื้อสินค้าจากผู้ประกอบการจดทะเบียนจริง เช่น ใบรายการสินค้า (Proforma Invoice) หรือใบสั่งซื้อ (Purchase Order หรือ Order Note) หรือเอกสารอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

2. หลักฐานที่แสดงว่า ผู้ประกอบการจดทะเบียน ได้ผลิตสินค้าดังกล่าวหรือซื้อสินค้าจากโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ และโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ ได้จัดทำใบกำกับภาษีเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ประกอบการจดทะเบียน (ตามมาตรา 82/4 และ มาตรา 86 แห่งประมวลรัษฎากร)

3. หลักฐานการส่งออกสินค้า ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เช่น ใบกำกับสินค้า (Invoice) ใบตราส่ง (Bill of Lading หรือ Airway Bill)

4. หลักฐานที่แสดงว่า จะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เช่น หลักฐานการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต (Letter of Credit) หรือ หลักฐานการจัดทำโอนเงินทางโทรพิมพ์ (Telex Transfer) หรือเงื่อนไขการชำระเงิน (Term of Payment) เป็นต้น เว้นแต่กรณี ดังต่อไปนี้

(ก) กรณีผู้ซื้อในต่างประเทศ มอบหมายให้ตัวแทน ผู้ทำการแทนหรือสำนักงานสาขาในประเทศไทย เป็นผู้ชำระราคาสินค้าแทน ผู้ประกอบการจดทะเบียน สามารถใช้เอกสารที่ระบุว่านำเงินเข้าบัญชีธนาคาร หรือใบแจ้งยอดเงินฝากธนาคาร Bank Statement ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนเพื่อเป็นหลักฐานแสดงว่า จะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ก็ได้

(ข) กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนส่งสินค้าไปเป็นตัวอย่างให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศโดยไม่มีค่าตอบแทนก็ไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานแสดงว่า จะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice)

5. หลักฐานสำเนาใบขนสินค้าขาออก ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน ที่ผ่านพิธีการศุลกากรฉบับที่มีการสลักหลัง การตรวจปล่อยสินค้าโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร หรือหลักฐานอื่น ที่แสดงว่ามีการตรวจปล่อยสินค้าโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร

กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนข้างต้น ได้ส่งสินค้าออกนอกราชอาณาจักร เพื่อส่งไปต่างประเทศ ซึ่งประเทศที่มีชายแดนติดต่อกับประเทศไทย (ตามมาตรา 77/1 (14) แห่งประมวลรัษฎากร) ถือว่าผู้ประกอบการจดทะเบียนเป็นผู้ส่งออก (ตามมาตรา 77/1 (13) แห่งประมวลรัษฎากร) ซึ่งผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าว จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) ต้องมีหลักฐานดังต่อไปนี้

(1) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ผลิตสินค้าดังกล่าว หรือซื้อสินค้าจากโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ และโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศได้จัดทำใบกำกับภาษี เรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ประกอบการจดทะเบียน (ตามมาตรา 82/4 และมาตรา 86 แห่งประมวลรัษฎากร)

(2) หลักฐานใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน

(3) หลักฐานการบรรจุหีบห่อ (Packing List) เว้นแต่ สินค้าที่ไม่จำเป็นต้องบรรจุหีบห่อ เช่น ไม้ เสาเข็ม เป็นต้น ก็ไม่จำเป็นต้องมีใบรายการบรรจุหีบห่อเพื่อแสดงต่อเจ้าพนักงานประเมิน

(4) หลักฐานที่แสดงว่าจะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เช่น หลักฐานการเปิดเช็คเดอริออฟเครดิต (Letter of Credit) หรือ หลักฐานการจัดทำ การโอนเงินทางโทรพิมพ์ (Telex Transfer) หรือ เงื่อนไขการชำระเงิน (Term of Payment) เป็นต้น กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่สามารถแสดงหลักฐานดังกล่าว แต่ได้บันทึกการขายส่งออก สินค้าในรายงานภาษีขาย รายงานสินค้า และวัตถุดิบ บัญชีเงินสดรับ หรือบัญชีขายถือว่าผู้ประกอบการจดทะเบียนมีหลักฐานที่แสดงว่ารับชำระราคาสินค้า หรือมีหลักฐานที่แสดงว่า จะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน

(5) หลักฐานใบกำกับภาษีซื้อ และรายงานภาษีซื้อ

(6) หลักฐานสำเนาใบขนสินค้าขาออก ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนผ่านพิธีการศุลกากรฉบับที่มีการสลักหลังการตรวจปล่อยสินค้า โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร หรือหลักฐานอื่นที่แสดงว่ามีการตรวจปล่อยสินค้าโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร

2. กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียน ได้รับคำสั่งซื้อจากผู้ซื้อในต่างประเทศ และผู้ประกอบการจดทะเบียนซื้อสินค้าดังกล่าวจากโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ โดยให้โรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ เป็นผู้ดำเนินพิธีการศุลกากร ยื่นใบขนสินค้าขาออกในนามของโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ เพื่อส่งสินค้าออกนอกราชอาณาจักร เพื่อส่งไปต่างประเทศ (ตามมาตรา 77/1 (14) แห่งประมวลรัษฎากร) การที่โรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศขายสินค้าให้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียน ถือเป็นการขายสินค้าในราชอาณาจักร (ตามมาตรา 77/2 แห่งประมวลรัษฎากร) โรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ มีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยคำนวณภาษีตามมาตรา 80 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งต้องจัดทำใบกำกับภาษีเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม จากผู้ประกอบการจดทะเบียน (ตามมาตรา 82/4 และมาตรา 86 แห่งประมวลรัษฎากร) กรณีดังกล่าวถือว่าผู้ประกอบการจดทะเบียน ซึ่งได้รับคำสั่งซื้อจากต่างประเทศเป็นผู้ส่งออก (ตามมาตรา 77/1 (13) แห่งประมวลรัษฎากร) และได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร)

ผู้ประกอบการจดทะเบียน จะต้องมียหลักฐานดังต่อไปนี้

(1) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ซื้อในต่างประเทศ ซื้อสินค้าจากผู้ประกอบการจดทะเบียนจริง เช่น ใบรายการสินค้า (Proforma Invoice) หรือใบสั่งซื้อ (Purchase Order หรือ Order Note) หรือเอกสารอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

(2) หลักฐานที่แสดงว่า ผู้ประกอบการจดทะเบียน ซื้อสินค้าจากโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ และโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ ได้จัดทำใบกำกับภาษีเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม จากผู้ประกอบการจดทะเบียน (ตามมาตรา 82/4 และมาตรา 86 แห่งประมวลรัษฎากร) เว้นแต่เป็นการขายสินค้าที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ตามมาตรา 81 แห่งประมวลรัษฎากร) โรงงาน ผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ ไม่มีหน้าที่ต้องจัดทำใบกำกับภาษีให้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียน แต่ต้องจัดทำใบส่งของให้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนตามมาตรา 105 จัตวา แห่งประมวลรัษฎากร

(3) หลักฐานที่แสดงว่า จะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เช่น หลักฐานการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต (L/C หรือ Letter of Credit) หรือหลักฐานการจัดทำการโอนเงินทางโทรพิมพ์ (Telex Transfer) หรือ เงื่อนไขการชำระเงิน (Term of Payment) เป็นต้น เว้นแต่ กรณีดังต่อไปนี้

(ก) กรณีผู้ซื้อในต่างประเทศ มอบหมายให้ตัวแทน ผู้ทำการแทน หรือสำนักงานสาขาในประเทศไทย เป็นผู้ชำระราคาสินค้าแทน ผู้ประกอบการจดทะเบียนสามารถใช้เอกสารที่ระบุว่า นำเงินเข้าบัญชีธนาคาร หรือ ใบแจ้งยอดเงินฝากธนาคาร (Bank Statement) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เพื่อเป็นหลักฐานแสดงว่า จะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ก็ได้

(ข) กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนส่งสินค้าไปเป็นตัวอย่างให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ โดยไม่มีค่าตอบแทน ก็ไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานแสดงว่า จะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice)

(4) หลักฐานที่แสดงว่า จะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน ตาม (3) อาจไม่ตรงกับใบกำกับสินค้า (Invoice) ก็ได้ หากปรากฏว่าผู้ซื้อในต่างประเทศ ได้แยกหลักฐานการชำระราคาสินค้าในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน และโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศออกจากกัน

(5) หลักฐานสำเนาใบขนสินค้าขาออก ที่ผ่านพิธีศุลกากรฉบับที่มีการสลักหลังการตรวจปล่อยสินค้า โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร หรือหลักฐานอื่นที่แสดงว่ามีการตรวจปล่อยสินค้า โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร ในนามของโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศ ซึ่งส่งออกสินค้าประเภทชนิด และจำนวนเท่ากับสินค้าตามหลักฐานตาม (1)

3. เว้นแต่กรณีตามข้อ 4 ข้อ 5 และข้อ 6 กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนได้รับคำสั่งซื้อจากผู้ซื้อในต่างประเทศ และผู้ประกอบการจดทะเบียนผลิตสินค้า เพื่อส่งออก หรือซื้อสินค้าดังกล่าวจากโรงงานผู้ผลิต หรือผู้ขายในประเทศเพื่อส่งออก แต่ได้ส่งมอบสินค้าให้แก่ลูกค้าในประเทศตามคำสั่งซื้อของผู้ซื้อในต่างประเทศโดยที่สินค้านี้ไม่ได้ส่งออกนอกราชอาณาจักร

เพื่อส่งไปต่างประเทศ จึงไม่เข้าลักษณะเป็นการส่งออก (ตามมาตรา 77/1 (14) แห่งประมวล
 รัษฎากร) แต่ถือเป็นการขายสินค้าในราชอาณาจักร (ตามมาตรา 77/2 แห่งประมวลรัษฎากร)
 ผู้ประกอบการจดทะเบียน มีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยคำนวณภาษีตามมาตรา 80 แห่ง
 ประมวลรัษฎากร โดยต้องจัดทำใบกำกับภาษีเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อในต่างประเทศ (ตาม
 มาตรา 82/4 และมาตรา 86 แห่งประมวลรัษฎากร) เมื่อความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น
 (ตามมาตรา 78 แห่งประมวลรัษฎากร)

กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียน ส่งมอบสินค้าให้แก่ลูกค้าในประเทศ ตามคำสั่งซื้อ
 ของ ผู้ซื้อในต่างประเทศ ถือว่าผู้ซื้อในต่างประเทศขายสินค้าให้แก่ลูกค้าในประเทศ เมื่อลูกค้าใน
 ประเทศจ่ายเงินค่าซื้อสินค้าให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ ลูกค้าในประเทศมีหน้าที่นำส่งเงินภาษี
 มูลค่าเพิ่ม ที่ผู้ซื้อในต่างประเทศมีหน้าที่เสียภาษี (ตามมาตรา 83/6 (1) แห่งประมวลรัษฎากร)

4. กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศแต่ผู้ซื้อ
 ในต่างประเทศ ได้กำหนดให้ผู้ประกอบการจดทะเบียน ส่งมอบสินค้าให้แก่ตัวแทนของผู้ซื้อ
 ซึ่งอยู่ในราชอาณาจักร ถือเป็นการขายสินค้าในราชอาณาจักร (ตามมาตรา 77/2 แห่งประมวล
 รัษฎากร) ผู้ประกอบการจดทะเบียน มีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยคำนวณภาษีตามมาตรา
 80 แห่งประมวลรัษฎากร โดยต้องจัดทำใบกำกับภาษีเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อในต่างประเทศ
 (ตามมาตรา 82/4 และมาตรา 86 แห่งประมวลรัษฎากร) เมื่อความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม
 เกิดขึ้น (ตามมาตรา 78 แห่งประมวลรัษฎากร) เว้นแต่ ผู้ประกอบการจดทะเบียน มีหลักฐานดัง
 ต่อไปนี้ ผู้ประกอบการจดทะเบียนจึงจะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ในอัตราร้อยละ 0 (ตาม
 มาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร)

(1) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ซื้อในต่างประเทศซื้อสินค้าจากผู้ประกอบการจด
 ทะเบียนจริง เช่น ใบรายการสินค้า (Proforma Invoice) หรือ ใบสั่งซื้อ (Purchase Order หรือ
 Order Note) หรือเอกสารอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

(2) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ซื้อในต่างประเทศไม่พร้อมที่จะรับมอบสินค้าและแต่งตั้ง
 ให้ตัวแทนของผู้ซื้อ เป็นผู้จัดหาสถานที่เก็บรักษาสินค้าเป็นการชั่วคราว

(3) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ประกอบการจดทะเบียน เป็นผู้ยื่นใบขนสินค้าขาออกต่อ
 กรมศุลกากร เพื่อส่งออกสินค้าที่เก็บรักษาไว้ที่ตัวแทน โดยที่สินค้านี้ดังกล่าวเป็นประเภท ชนิด และ
 จำนวนเท่ากับสินค้าที่ได้บันทึกออกจากรายงานสินค้า และวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบการจดทะเบียน

(4) ระยะเวลาที่ตัวแทนของผู้ซื้อในต่างประเทศ ได้รับมอบสินค้าที่ต้องเก็บรักษาไว้แทนผู้ซื้อในต่างประเทศ จะต้องห่างจากระยะเวลาที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนดำเนินการยื่นใบขนสินค้าขาออกต่อกรมศุลกากร ไม่เกิน 180 วัน

(5) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ประกอบการจดทะเบียน ได้ส่งออกสินค้าที่เก็บรักษาไว้ที่ตัวแทน ไปให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ ตามสถานที่ที่ผู้ซื้อกำหนดเท่านั้น และต้องไม่ปรากฏว่าได้มีการขายสินค้าดังกล่าวให้แก่ผู้ซื้ออื่นใดอีก ไม่ว่าภายในประเทศ หรือต่างประเทศ

(6) หลักฐานที่แสดงว่าจะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เช่น หลักฐานการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต (Letter of Credit) หรือหลักฐานการจัดทำการโอนเงินทางโทรพิมพ์ (Telex Transfer) หรือ เงื่อนไขการชำระเงิน (Term of Payment) เป็นต้น เว้นแต่กรณี ดังต่อไปนี้

(ก) กรณีผู้ซื้อในต่างประเทศ มอบหมายให้ตัวแทน ผู้ทำการแทนหรือสำนักงานสาขาในประเทศไทย เป็นผู้ชำระราคาสินค้าแทน ผู้ประกอบการจดทะเบียนสามารถใช้เอกสารที่ระบุว่านำเงินเข้าบัญชีธนาคาร หรือ ใบแจ้งยอดเงินฝากธนาคาร (Bank Statement) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนเพื่อเป็นหลักฐานแสดงว่า จะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ก็ได้

(ข) กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนส่งสินค้าไปเป็นตัวอย่างให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ โดยไม่มีค่าตอบแทน ก็ไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานแสดงว่า จะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ก็ได้

5. กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียน นำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ซึ่งถือเป็นการส่งออก ตามมาตรา 77/1 (14) (ก) แห่งประมวลรัษฎากร ผู้ประกอบการจดทะเบียนจะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) จะต้อง มีหลักฐาน ดังต่อไปนี้

(1) หลักฐานที่แสดงว่า ผู้ซื้อในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ซื้อสินค้าจากผู้ประกอบการจดทะเบียนจริง เช่น ใบรายการสินค้า (Proforma Invoice) หรือ ใบสั่งซื้อ (Purchase Order หรือ Order Note) หรือ เอกสารอื่น ที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

(2) หลักฐานที่แสดงว่า จะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เช่น หลักฐานการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต (Letter of Credit) หรือหลักฐานการจัดทำการโอนเงินทางโทรพิมพ์ (Telex Transfer) หรือ เงื่อนไขการชำระเงิน

(Term of Payment) หรือเอกสารที่ระบุว่านำเงินเข้าบัญชีธนาคาร หรือ ใบแจ้งยอดเงินฝากธนาคาร (Bank Statement) เป็นต้น

(3) หลักฐานสำเนาคำร้องขอนำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ตามแบบที่กรมศุลกากรกำหนดในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน ซึ่งเจ้าหน้าที่ศุลกากรรับรองแล้ว หรือสำเนาใบขนสินค้าขาออก ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ผ่านพิธีการศุลกากรฉบับที่มีการสลักหลังการตรวจปล่อยสินค้า โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร หรือใบขนสินค้าขาออกฉบับอนุมัตินำเงิน สำหรับกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียน ได้ขอใช้สิทธิรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร หรือขอคืนอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

ผู้ประกอบการจดทะเบียน ต้องจัดทำใบกำกับภาษี (ตามมาตรา 86/4 แห่งประมวลรัษฎากร) และส่งมอบให้แก่ผู้ซื้อในเขตอุตสาหกรรมส่งออก เมื่อความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น ตามมาตรา 78 และมาตรา 86 แห่งประมวลรัษฎากรโดยระบุอัตราภาษีร้อยละ 0

6. กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียน ซึ่งประกอบกิจการอยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร หรือประกอบกิจการอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ในการขายสินค้าระหว่างคลังสินค้าทัณฑ์บนกับคลังสินค้าทัณฑ์บน ระหว่างคลังสินค้าทัณฑ์บน กับผู้ประกอบการที่ประกอบกิจการอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก หรือระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบกิจการอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ไม่ว่าจะอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเดียวกันหรือไม่ ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าว จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1) แห่งประมวลรัษฎากร จะต้อง มีหลักฐานดังต่อไปนี้

(1) หลักฐานที่แสดงการซื้อขายสินค้า ระหว่างผู้ประกอบการจดทะเบียนในคลังสินค้าทัณฑ์บนกับคลังสินค้าทัณฑ์บนระหว่างคลังสินค้าทัณฑ์บนกับผู้ประกอบการที่ประกอบกิจการอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก หรือระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบกิจการอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ไม่ว่าจะอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเดียวกันหรือไม่ เช่น ใบรายการสินค้า (Proforma Invoice) หรือ ใบสั่งซื้อ (Purchase order หรือ Order Note) หรือเอกสารอื่น ที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

(2) หลักฐานที่แสดงว่าจะมีการชำระราคาสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เช่น หลักฐานการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต (Letter of Credit) หรือหลักฐานการทำการโอนเงินทางโทรพิมพ์ (Telex Transfer) หรือ เงื่อนไขการชำระเงิน

(Term of payment) หรือเอกสารที่ระบุว่านำเงินเข้าบัญชีธนาคาร หรือ ใบแจ้งยอดเงินธนาคาร (Bank Statement) เป็นต้น

(3) หลักฐานสำเนาหนังสือขออนุญาตต่อการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อนำของออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก หรือสำเนาใบขนคลังสินค้าทัณฑ์บนตามแบบที่กรมศุลกากรกำหนด ซึ่งเจ้าหน้าที่ศุลกากรรับรองแล้ว หรือสำเนาคำร้องขอให้นำสินค้าเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ตามแบบที่กรมศุลกากรกำหนด ซึ่งเจ้าหน้าที่ศุลกากรรับรองแล้ว หรือสำเนาใบขนสินค้าขาออก ที่ผ่านพิธีการศุลกากรฉบับที่มีการสลักหลังการตรวจปล่อยสินค้า โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ขายสินค้า

ผู้ประกอบการจดทะเบียน ต้องจัดทำใบกำกับภาษี (ตามมาตรา 86/4 แห่งประมวลรัษฎากร) และส่งมอบให้แก่ผู้ซื้อในคลังสินค้าทัณฑ์บน หรือในเขตอุตสาหกรรมส่งออกแล้วแต่กรณี เมื่อความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นตามมาตรา 78 และมาตรา 86 แห่งประมวลรัษฎากร โดยระบืออัตราภาษีร้อยละ 0

7. กรณีการส่งออกสินค้าที่มีการโอนส่วนจัดสรร หรือแลกเปลี่ยนส่วนจัดสรร ตามหลักเกณฑ์ที่กรมการค้าต่างประเทศกำหนด ผู้ประกอบการจดทะเบียนจะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) จะต้องมียุทธฐานะ ดังต่อไปนี้

(1) หลักฐานที่แสดงว่า ผู้โอน และผู้รับโอน หรือผู้แลกเปลี่ยน และผู้ให้แลกเปลี่ยน เป็นผู้ส่งออกรับอนุญาตที่จดทะเบียนกับกรมการค้าต่างประเทศ และได้รับสิทธิจัดสรรโควตา และได้รับอนุมัติให้โอน หรือแลกเปลี่ยนส่วนจัดสรรจากกรมการค้าต่างประเทศ โดยประเภทส่วนจัดสรรที่โอน หรือแลกเปลี่ยน จะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กรมการค้าต่างประเทศกำหนด

(2) หลักฐานที่แสดงการรับชำระเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิต (Letter of Credit) ในนามเจ้าของสินค้า และหนังสือรับรองการส่งออกสินค้าที่กรมการค้าต่างประเทศออกให้เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นประเภท และมีจำนวนเท่ากับสินค้าที่ได้บันทึกออกรายงานสินค้า และวัตถุดิบของเจ้าของสินค้า

8. กรณีการส่งออกสินค้าที่มีส่วนจัดสรรโดยเจ้าของสินค้า ใช้ชื่อส่วนจัดสรรของบุคคลอื่น เจ้าของสินค้าซึ่งเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) จะต้องมียุทธฐานะดังต่อไปนี้

(1) หลักฐานที่แสดงว่าเจ้าของสินค้าและเจ้าของส่วนจัดสรรเป็นผู้ส่งออก รับผิดชอบที่จดทะเบียนกับกรมการค้าต่างประเทศ โดยเจ้าของส่วนจัดสรรมีส่วนจัดสรร เหลืออยู่จริง และเจ้าของส่วนจัดสรร ยินยอมให้เจ้าของสินค้าใช้ส่วนจัดสรรดังกล่าว

(2) หลักฐานการโอนสิทธิการรับชำระเงินตามใบกำกับสินค้า ให้แก่เจ้าของสินค้า และหลักฐานแสดงการรับชำระเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิต (Letter of Credit) ในนามเจ้าของ สินค้า

(3) หลักฐานการส่งออกและหนังสือรับรองการส่งออก ที่กรมการค้าต่างประเทศ ออกให้เป็นภาษาอังกฤษ โดยระบุชื่อเจ้าของส่วนจัดสรรซึ่งเป็นประเภท และมีจำนวนเท่ากับสินค้า ที่ได้บันทึกออกจากรายงานสินค้า และวัตถุดิบของเจ้าของสินค้า

9. กรณีการส่งออกสินค้าในนามบริษัทการค้าระหว่างประเทศ (Trading Company) ที่ ได้รับส่งเสริมการลงทุน เจ้าของสินค้าซึ่งเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน จะได้รับสิทธิเสียภาษี มูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) จะต้องมียุทธศาสตร์ดังต่อไปนี้

(1) หลักฐานของกรมการค้าต่างประเทศ อนุมัติให้มอบสิทธิการส่งออกให้ บริษัท การค้าระหว่างประเทศ โดยระบุประเภทส่วนจัดสรร สินค้า ประเทศผู้นำเข้า และหลักฐาน การชำระค่าตอบแทน (ถ้ามี) ในหลักฐานดังกล่าว

(2) หลักฐานการส่งออก และหนังสือรับรองการส่งออก ที่กรมการค้าต่างประเทศออกให้เป็นภาษาอังกฤษ โดยระบุชื่อบริษัทการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งสินค้าส่งออกเป็น ประเภท และมีจำนวนเท่ากับสินค้าที่ได้บันทึกออกจากรายงานสินค้า และวัตถุดิบของเจ้าของสินค้า

(3) หลักฐานการชำระเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิต (Letter of Credit) ในนาม เจ้าของสินค้า หรือในนามบริษัทการค้าระหว่างประเทศ

10. การส่งออกน้ำตาลทรายของโรงงานน้ำตาลทราย โดยผ่านตัวแทนในการส่งออก ทั้งบริษัทอ้อยและน้ำตาลไทย จำกัด หรือบริษัทส่งออกอื่น โดยได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย และได้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข เกี่ยวกับการอนุญาตให้ส่งออกน้ำตาลทราย ตามกฎหมายว่าด้วยอ้อยและน้ำตาลทราย โดยครบถ้วน ถือว่า โรงงานน้ำตาลทรายเป็นผู้ส่งออก (ตามมาตรา 77/1 (13) แห่งประมวลรัษฎากร) ได้รับสิทธิเสีย ภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) สำหรับตัวแทนในการ ส่งออกแทนโรงงานน้ำตาลทราย (ตามมาตรา 77/1 (10) แห่งประมวลรัษฎากร) ซึ่งตัวแทนใน การส่งออกดังกล่าว มีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มจากค่าบริการที่ได้รับจากโรงงานน้ำตาลทราย (ตามมาตรา 77/2 แห่งประมวลรัษฎากร) โดยคำนวณภาษีตามมาตรา 80 แห่งประมวลรัษฎากร

โรงงานน้ำตาลทรายจะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) จะต้องมียกเว้นหลักฐานดังต่อไปนี้

(1) หลักฐานที่แสดงว่าโรงงานน้ำตาลทรายเป็นเจ้าของโคเวต้าตามชนิด และปริมาณน้ำตาลทราย ที่คณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายกำหนด

(2) หนังสือสัญญาการแต่งตั้งตัวแทน ระหว่างโรงงานน้ำตาลทรายกับบริษัทอ้อย และน้ำตาลไทย จำกัด และหรือบริษัทผู้ส่งออกอื่น เพื่อทำสัญญาซื้อขาย และดำเนินการส่งออกแทน

(3) คำร้องขอรับหนังสืออนุญาตให้ส่งน้ำตาลทรายออกนอกราชอาณาจักร ซึ่งกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับชนิด และปริมาณน้ำตาลที่โรงงานน้ำตาลทรายผลิตได้จริง ชนิด และปริมาณน้ำตาลทรายที่ขอส่งออก ตลอดจนชนิด และปริมาณน้ำตาลทรายคงเหลือ

(4) หนังสืออนุญาตให้ส่งน้ำตาลทรายตาม (3) ออกนอกราชอาณาจักร

(5) ใบอนุญาตให้ส่งน้ำตาลทรายไปนอกราชอาณาจักร ที่ได้ดำเนินการส่งออกเรียบร้อยแล้ว

(6) หลักฐานการรับมอบน้ำตาลทรายลงเรือ (กรณีส่งออกทางเรือ) หรือบรรทุกรถยนต์ (กรณีส่งออกทางบก) หรือบรรทุกเครื่องบิน (กรณีส่งออกทางอากาศ) ที่ผู้ประกอบการขนส่ง หรือผู้รับมอบอำนาจรับรองชนิด และปริมาณของน้ำตาลทรายที่ส่งออก หรือหนังสือกำกับการขนย้ายน้ำตาลทราย ซึ่งจัดทำโดยคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย

11. กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนซื้อน้ำมันและผลิตภัณฑ์น้ำมันตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตจากผู้ผลิต หรือผู้นำเข้า และได้ขายน้ำมันและผลิตภัณฑ์น้ำมันดังกล่าวให้แก่ผู้ประกอบการ ให้บริการขนส่งระหว่างประเทศโดยอากาศยานหรือเรือเดินทะเล ผู้ประกอบการจดทะเบียนจะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) จะต้องมียกเว้นหลักฐานดังต่อไปนี้พร้อมที่จะให้เจ้าพนักงานประเมินตรวจสอบได้

(1) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ประกอบการให้บริการขนส่งระหว่างประเทศซื้อน้ำมันและผลิตภัณฑ์น้ำมัน ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต จากผู้ประกอบการจดทะเบียน

(2) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ประกอบการจดทะเบียนซื้อน้ำมันและผลิตภัณฑ์น้ำมันตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต จากผู้ผลิตหรือผู้นำเข้า

(3) หลักฐานของกรมศุลกากรที่แสดงว่าผู้ผลิต หรือผู้นำเข้า ได้จัดทำใบอนุญาตนำน้ำมันและผลิตภัณฑ์น้ำมัน ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต ขึ้นอากาศยาน หรือ

ลงเรือเดินทะเล หรือหลักฐานที่แสดงว่ากรมศุลกากรอนุญาตให้นำน้ำมัน และผลิตภัณฑ์น้ำมันดังกล่าว ขึ้นอากาศยาน หรือเรือเดินทะเล

(4) หลักฐานที่แสดงว่า จะมีการชำระราคาค่าสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เช่น หลักฐานการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต (Letter of Credit) หรือหลักฐานการจัดทำการโอนเงินทางโทรพิมพ์ (Telex Transfer) หรือเงื่อนไขการชำระเงิน (Term of payment) หรือเอกสารที่ระบุว่า นำเงินเข้าบัญชีธนาคาร หรือใบแจ้งยอดธนาคาร (Bank Statement) เป็นต้น

12 กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียน ขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ โดยที่จ้างผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศ ให้จัดส่งสินค้า ผู้ประกอบการจดทะเบียน จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) จะต้องมีหลักฐานดังต่อไปนี้ พร้อมทั้งจะให้เจ้าพนักงานประเมินตรวจสอบได้

(1) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ซื้อในต่างประเทศ ซื้อสินค้าจากผู้ประกอบการจดทะเบียนจริง เช่น ใบรายการสินค้า (Proforma Invoice) หรือใบสั่งซื้อ (Purchase Order) หรือเอกสารอื่น ที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

(2) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ว่าจ้างผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศ ให้จัดส่งสินค้าไปต่างประเทศ

(3) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศ ได้รับสินค้าที่จะดำเนินการส่งออกจากผู้ประกอบการจดทะเบียน โดยเอกสารดังกล่าว ต้องมีรายการอย่างน้อยดังต่อไปนี้

(ก) ชื่อ ที่อยู่ของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ

(ข) ชื่อ ที่อยู่ของผู้ซื้อในต่างประเทศ

(ค) ชื่อ ชนิด ประเภท ปริมาณ และมูลค่าของสินค้า

(ง) วัน เดือน ปี ที่ออกเอกสาร

(4) หลักฐานสำเนาใบขนสินค้าขาออก ในนามของผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศที่ผ่านพิธีการศุลกากรฉบับที่มีการสลักหลังการตรวจปล่อยสินค้า โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร หรือหลักฐานอื่นที่แสดงว่ามีการตรวจปล่อยสินค้าโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร

(5) หลักฐานที่แสดงว่า จะมีการชำระราคาค่าสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เช่น หลักฐานการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต (Letter of Credit)

หรือ หลักฐานการจัดทำการโอนเงินทางโทรพิมพ์ (Telex Transfer) หรือ เงื่อนไขการชำระเงิน (Term of Payment) หรือเอกสารที่ระบุว่านำเงินเข้าบัญชีธนาคาร หรือ ใบแจ้งยอดเงินฝากธนาคาร (Bank Statement) เป็นต้น เว้นแต่กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนส่งสินค้าไปเป็นตัวอย่างให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ โดยไม่มีค่าตอบแทน ก็ไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานแสดงว่า จะมีการชำระราคาค่าสินค้าตามใบกำกับภาษีสินค้า (Invoice)

13. กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียน ขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ โดยว่าจ้างผู้ประกอบการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ โดยเรือเดินทะเล (Freight Forwarder) ให้จัดส่งสินค้าผู้ประกอบการจดทะเบียนจะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) จะต้องมีหลักฐานดังต่อไปนี้

(1) หลักฐานที่แสดงว่า ผู้ซื้อในต่างประเทศซื้อสินค้าจากผู้ประกอบการจดทะเบียนจริง เช่น ใบรายการสินค้า (Proforma Invoice) หรือ ใบสั่งซื้อ (Purchase Order หรือ Order Note) หรือเอกสารอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

(2) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ว่าจ้างผู้ประกอบการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศโดยเรือเดินทะเล (Freight Forwarder) หรือทำสัญญาเช่าตู้คอนเทนเนอร์ (Container) จากผู้ประกอบการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศโดยเรือเดินทะเล (Freight Forwarder) ให้ดำเนินการจัดส่งสินค้าไปต่างประเทศ แทนผู้ประกอบการจดทะเบียน

(3) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ประกอบการ รับจัดขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ โดยเรือเดินทะเล (Freight Forwarder) ได้รับสินค้าที่จะดำเนินการส่งออกจากผู้ประกอบการจดทะเบียน โดยเอกสารดังกล่าว ต้องมีรายการอย่างน้อยดังต่อไปนี้

- (ก) ชื่อ ที่อยู่ของผู้ประกอบการจดทะเบียน ที่ขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ
- (ข) ชื่อ ที่อยู่ของผู้ซื้อในต่างประเทศ
- (ค) ชื่อ ชนิด ประเภท ปริมาณ และมูลค่าของสินค้า
- (ง) วัน เดือน ปี ที่ออกเอกสาร

(4) หลักฐานสำเนาใบขนสินค้าขาออก ในนามของผู้ประกอบการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ โดยเรือเดินทะเล (Freight Forwarder) ที่ผ่านพิธีการศุลกากรฉบับที่มีการสลักหลังการตรวจปล่อยสินค้า โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร หรือหลักฐานอื่นที่แสดงว่ามีการตรวจปล่อยสินค้า โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร

(5) หลักฐานที่แสดงว่า จะมีการชำระราคาค่าสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน เช่น หลักฐานการเปิด L/C (Letter of Credit) หรือ หลักฐานการจัดทำโอนเงินทางโทรพิมพ์ (Telex Transfer) หรือเงื่อนไขการชำระเงิน (Term of Payment) หรือเอกสารที่ระบุว่านำเงินเข้าบัญชีธนาคาร หรือ ใบแจ้งยอดเงินฝากธนาคาร (Bank Statement) เป็นต้น เว้นแต่กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนส่งสินค้าไปเป็นตัวอย่างให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ โดยไม่มีค่าตอบแทน ก็ไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานแสดงว่า จะมีการชำระราคาค่าสินค้าตามใบกำกับสินค้า (Invoice)

14. กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียน ส่งสินค้าไปต่างประเทศโดยทางไปรษณีย์จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) จะต้องมียหลักฐานสำเนาใบขนสินค้าขาออกที่ผ่านพิธีการศุลกากร ฉบับที่มีการสลักหลังการตรวจปล่อยสินค้าโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากรหรือหลักฐานอื่นที่แสดงว่ามีการตรวจปล่อยสินค้า โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากรในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียน

15. กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อ แต่ผู้ซื้อนำติดตัวออกไปนอกราชอาณาจักรเอง โดยมิได้กระทำพิธีการศุลกากร ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่ได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ในอัตราร้อยละ 0 เว้นแต่กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียน ที่มีสถานประกอบการซึ่งเป็นหน่วยขายที่มีลักษณะเป็นร้านค้าย่อย ตั้งอยู่ภายในบริเวณห้องผู้โดยสารขาออก ณ ท่าอากาศยานนานาชาติ ได้ขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อที่เดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร ซึ่งผู้ซื้อดังกล่าวได้ผ่านการตรวจลงตราจากเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง และได้ผ่านการตรวจสินค้าจากพนักงานศุลกากรแล้ว ผู้ประกอบการจดทะเบียน จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ในอัตราร้อยละ 0 (ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากร) จะต้องมียหลักฐานดังต่อไปนี้

(1) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ประกอบการจดทะเบียนได้รับอนุมัติจากอธิบดีกรมสรรพากร ให้เป็นผู้ประกอบการซึ่งประกอบกิจการขายสินค้า ที่มีสถานประกอบการซึ่งเป็นหน่วยขายที่มีลักษณะเป็นร้านค้าย่อย ตั้งอยู่ภายในบริเวณห้องผู้โดยสารขาออก ณ ท่าอากาศยานนานาชาติ

ในการขออนุมัติ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนยื่นคำร้องเป็นหนังสือต่ออธิบดีกรมสรรพากรผ่านสรรพากรพื้นที่ หรือสรรพากรจังหวัด ที่สถานประกอบการที่เป็นสำนักงานใหญ่ ตั้งอยู่แล้วแต่กรณี โดยจะต้องแนบเอกสาร และรายการดังต่อไปนี้พร้อมกับคำขอ

(ก) หนังสืออนุมัติจากอธิบดีกรมศุลกากร ให้ประกอบกิจการขายสินค้า ภายในบริเวณห้องผู้โดยสารขาออก ณ ท่าอากาศยานนานาชาติ

- (ข) สำเนา หรือภาพถ่ายสัญญาเช่าพื้นที่ ที่ตั้งสถานประกอบการซึ่งได้ทำ
กับการทำอากาศยานแห่งประเทศไทย
- (ค) สำเนาใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ภ.พ.20
- (ง) แผนผังแสดงที่ตั้งของสถานประกอบการ ซึ่งเป็นหน่วยขายที่มีลักษณะ
เป็นร้านค้าย่อย ตั้งอยู่ภายในบริเวณห้องผู้โดยสารขาออก ณ ท่าอากาศยาน
นานาชาติ และแผนผังแสดงที่ตั้งของสถานประกอบการ ในกรณีมี
สถานประกอบการตั้งอยู่ภายในบริเวณท่าอากาศยานนานาชาติด้วย

(2) ผู้ประกอบการจดทะเบียน ต้องใช้เครื่องบันทึกการเก็บเงิน ที่ได้รับอนุมัติ
จากอธิบดีกรมสรรพากร ให้ใช้ออกใบกำกับภาษีอย่างย่อในสถานประกอบการ และสถาน
ประกอบการซึ่งเป็นหน่วยงานขายที่มีลักษณะเป็นร้านค้าย่อยตั้งอยู่ภายในบริเวณห้องผู้โดยสาร
ขาออก ณ ท่าอากาศยานนานาชาติ

(3) ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้รับอนุมัติจากอธิบดีกรมสรรพากร ให้เป็นผู้
ประกอบการซึ่งประกอบกิจการขายสินค้า ที่มีสถานประกอบการซึ่งเป็นหน่วยขายที่มีลักษณะเป็น
ร้านค้าย่อย ตั้งอยู่ภายในบริเวณห้องผู้โดยสารขาออก ณ ท่าอากาศยานนานาชาติ จะต้องจัดทำ
แผ่นป้าย ที่มีข้อความ “NO VAT” หรือ “TAX FREE” และจะต้องแสดงแผ่นป้ายดังกล่าวไว้ ณ
ที่เปิดเผย ซึ่งเห็นได้ง่าย ในสถานประกอบการซึ่งเป็นหน่วยขายที่มีลักษณะเป็นร้านค้าย่อย ตั้งอยู่
ภายในบริเวณห้องผู้โดยสารขาออก ณ ท่าอากาศยานนานาชาติ ทั้งนี้ สถานประกอบการซึ่งเป็น
หน่วยขาย ที่มีลักษณะเป็นร้านค้าย่อยดังกล่าว ต้องตั้งอยู่ภายในบริเวณที่ผู้ซื้อ ที่เดินทางออกไปนอก
ราชอาณาจักรได้ผ่านการตรวจลงตราจากเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง และได้ผ่านการตรวจสินค้าจาก
พนักงานศุลกากรแล้ว

(4) หลักฐานแสดงว่า ผู้ประกอบการจดทะเบียน เป็นผู้ยื่นใบขนสินค้าขาออก
(พิเศษ) ต่อกรมศุลกากร ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กรมศุลกากรกำหนด และต้องเก็บ
และรักษาสำเนาใบขนสินค้าขาออก (พิเศษ) ดังกล่าว พร้อมทั้งรายงานการขาย (Sales Report)
ไว้ ณ สถานประกอบการ และสถานประกอบการซึ่งเป็นหน่วยขายที่มีลักษณะเป็นร้านค้าย่อย ตั้ง
อยู่ภายในห้องผู้โดยสารขาออก ณ ท่าอากาศยานนานาชาติและพร้อมที่จะให้เจ้าพนักงานตรวจสอบ
ได้ทันที

รายงานการขายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีรายการอย่างน้อยดังนี้

- (ก) ชื่อ และเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้ประกอบการ
- (ข) รหัสของหน่วยขาย ที่มีลักษณะเป็นร้านค้าย่อย

- (ค) เลขรหัสประจำเครื่องบันทึกการเก็บเงิน ที่กรมสรรพากรกำหนด
- (ง) หมายเลขลำดับของใบกำกับภาษี
- (จ) ชื่อผู้ซื้อสินค้า
- (ฉ) หมายเลขเที่ยวบินของผู้ซื้อสินค้าที่เดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร
- (ช) หมายเลขหนังสือเดินทางของผู้ซื้อสินค้า ที่เดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร
- (ซ) ชื่อ ชนิด ประเภทของสินค้า โดยอาจแสดงเป็นรหัสก็ได้
- (ฌ) ปริมาณของสินค้า
- (ญ) ราคาของสินค้า
- (ฎ) วัน เดือน ปี และเวลา ที่ออกใบกำกับภาษี

5. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับภาษีมูลค่าเพิ่ม

ปัญหาภาษีมูลค่าเพิ่มที่เกี่ยวข้องกับกิจการส่งออก ได้แก่

1. การส่งมอบสินค้าให้กับผู้ซื้อ ณ โรงงาน หรือสถานที่ทำการของผู้ขาย โดยผู้ขายไม่สามารถแสดงหลักฐานว่า สินค้าดังกล่าวได้ผ่านพิธีการศุลกากรขาออกและถูกส่งออกไปนอประเทศ ในกรณีนี้ผู้ขายจะต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7 ของยอดขาย และยื่นแบบเสียภาษีมูลค่าเพิ่มแยกต่างหากจากอัตราร้อยละ 0

ตัวอย่างที่ 1 บริษัท อนันต์จำกัด ตกลงขายสินค้าและส่งมอบสินค้าให้กับนาย เอ. ผู้ซื้อ ณ ที่ทำการบริษัท จำนวนเงินค่าสินค้า 20,000 บาท

การบันทึกบัญชี เมื่อมีการส่งมอบสินค้าและรับเงินค่าสินค้า

เดบิต	บัญชี เงินสด	20,000 บาท
	บัญชี ภาษีมูลค่าเพิ่ม	1,400 บาท
	ออกแทนให้ลูกค้า (7% X 20,000 บาท)	
เครดิต	บัญชี ขาย	20,000 บาท
	บัญชี เจ้าหนี้กรมสรรพากร	1,400 บาท

2. การส่งมอบสินค้าภายใต้เงื่อนไข FOB และผู้ขายจัดส่งสินค้าไปให้ผู้ซื้อทางไปรษณีย์ โดยผู้ขายไม่สามารถจัดหาสำเนาใบขนสินค้าขาออกที่ผ่านพิธีการศุลกากรมาเป็นหลักฐานแสดงต่อสรรพากรได้ ในกรณีนี้ผู้ขายจะต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7 ของยอดขาย และยื่นแบบเสียภาษีมูลค่าเพิ่มแยกต่างหากจากอัตราร้อยละ 0

ตัวอย่างที่ 2 บริษัท ทวาย จำกัด ขายสินค้ามูลค่า 4,300 บาท ให้แก่ผู้ซื้อในอเมริกา โดยจัดส่งสินค้าให้ผู้ซื้อทางไปรษณีย์ของบริษัท ยูพีเอส

เนื่องจากบริษัท ยู.พี.เอส. จะนำสินค้าทั้งหมดที่ส่งออกไปต่างประเทศผ่านพิธีการศุลกากรขาออกและออกใบขนสินค้าโดยรวมสินค้าทั้งหมดที่ส่งออกไปในใบขนเดียวกัน ในกรณีนี้ บริษัท ทวาย จำกัด ไม่สามารถจัดหาสำเนาใบขนสินค้าขาออกมาเป็นหลักฐานได้ บริษัท ทวาย จำกัด ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7

การบันทึกบัญชี เมื่อขายสินค้า

เดบิต	บัญชี ลูกหนี้	4,300 บาท
	บัญชี ภาษีมูลค่าเพิ่ม	301 บาท
	ออกแทนให้ลูกค้า (7% X 4,300 บาท)	
เครดิต	บัญชี ขาย	4,300 บาท
	บัญชี เจ้าหนี้กรมสรรพากร	301 บาท

6. ปัญหาการจัดทำรายงานภาษีขาย

การจัดทำรายงานภาษีสำหรับการส่งออก มีทั้งการจัดทำรายงานภาษีขายร้อยละ 0 และ ร้อยละ 7 ซึ่งสรุปได้ ดังนี้

1. การจัดทำรายงานภาษีขายกรณีส่งออกสินค้า ซึ่งมีใบขนสินค้าขาออกเป็นหลักฐาน
การจัดทำรายงานภาษีขาย สำหรับกรณีส่งออกสินค้าและมีใบขนสินค้าขาออกเป็นหลักฐานนั้น ให้กรอกวันที่ที่กรมศุลกากรออกใบขนสินค้าขาออกในช่อง วัน เดือน ปี กรอกเลขที่ใบขนสินค้าขาออกในช่อง เล่มที่/เลขที่ สำหรับมูลค่าสินค้า คือจำนวนเงินที่ขายคุณด้วยอัตราแลกเปลี่ยนตามใบขนสินค้าขาออก ภาษีขายร้อยละ 0 จำนวนเงินภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นศูนย์
2. การจัดทำรายงานภาษีขาย กรณีส่งออกสินค้าที่มีการส่งมอบสินค้า ณ โรงงาน หรือส่งออกสินค้าโดยทางไปรษณีย์ และไม่มีใบขนสินค้าขาออกเป็นหลักฐาน

การจัดทำรายงานภาษีขาย สำหรับกรณีส่งออกสินค้าและไม่มีใบขนสินค้าขาออกนั้น ให้กรอก วัน เดือน ปี ของใบกำกับภาษีในช่อง วัน เดือน ปี กรอกเล่มที่/เลขที่ ของใบกำกับภาษีในช่อง เล่มที่/เลขที่ มูลค่าสินค้าคือจำนวนเงินตามใบกำกับภาษี ซึ่งคำนวณมาจากราคา เอฟ.โอ.บี.คูณด้วยอัตราอ้างอิงธนาคารแห่งประเทศไทย ภาษีขายร้อยละ 7 เนื่องจากการส่งออกในกรณีนี้ผู้ขายไม่มีใบขนสินค้าขาออกเป็นหลักฐานในทางภาษีอากรถือว่าเป็นการขายสินค้าภายในประเทศ จึงต้องเสียภาษีขายในอัตราร้อยละ 7

3. การจัดทำรายงานภาษีขาย กรณีผู้ส่งออกมีค่าขายรับล่วงหน้า

การจัดทำรายงานภาษีสำหรับกรณีที่มีค่าขายรับล่วงหน้า นั้น ในเดือนที่ได้รับเงินค่าขายรับล่วงหน้า ได้บันทึกค่าขายรับล่วงหน้าไว้เป็นหนี้สิน ดังนั้น ในเดือนที่เกิดรายการนี้ขึ้นจะไม่มีกรทำรายงานภาษีขาย เนื่องจากไม่ได้รับรู้เป็นรายได้แต่จะไปจัดทำรายงานภาษีขายในเดือนที่ทำการส่งออกสินค้า และรับรู้รายได้ด้วยจำนวนเงินตามใบขนสินค้าขาออก กรณีมีใบขนสินค้าขาออกเป็นหลักฐานภาษีขายในอัตราร้อยละ 0 กรณีไม่มีใบขนสินค้าขาออกเป็นหลักฐาน ภาษีขายในอัตราร้อยละ 7

4. การจัดทำรายงานภาษีขาย กรณีผู้ส่งออกรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต ตัวแลกเงิน หรือ โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคาร

ผู้ส่งออกจะจัดทำรายงานภาษีขายร้อยละ 0 ในเดือนที่มีการส่งออกสินค้าและรายงานมูลค่าสินค้าตามจำนวนเงินที่ปรากฏในใบขนสินค้าขาออก สำหรับผลต่างที่เกิดขึ้นระหว่างจำนวนเงินที่ได้รับจริงกับจำนวนเงินที่ปรากฏในใบขนสินค้าขาออก ถ้าจำนวนเงินที่ได้รับจริงมากกว่าจะถือเป็นกำไรจากการแลกเปลี่ยนเงินตรา นำไปคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคล

ตัวอย่างรายงานภาษีขายของกิจการส่งออกดูได้จากภาคผนวก ค

แบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม

แบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เป็นผู้ส่งออก ซึ่งเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ให้ใช้แบบ ภ.พ 30 และแสดงยอดขายที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7 และอัตราร้อยละ 0 ไว้ในแบบฉบับเดียวกัน

ตัวอย่างแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มดูได้จากภาคผนวก ง

7. ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย

ภาษี ณ ที่จ่ายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจการส่งออก ได้แก่

4.1 การหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายจากการจ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (2) แห่งประมวลรัษฎากร เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก ผู้จ่ายเงินได้ที่เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล หรือนิติบุคคลอื่นจ่ายเงินได้ให้แก่ผู้รับที่เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ประกอบกิจการในประเทศไทย ผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่หักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ในอัตราร้อยละ 3 และผู้รับที่เป็นมูลนิธิหรือสมาคมร้อยละ 10 สำหรับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (2) แห่งประมวลรัษฎากร ได้แก่

(1) ค่าตอบแทนจากการเป็นนายหน้าหรือตัวแทน เช่น ค่านายหน้าในการติดต่อซื้อขายสินค้า ค่านายหน้าตัวแทนจากการเป็นนายหน้าตัวแทน

ตัวอย่างที่ 3 บริษัท ก จำกัด เป็นนายหน้าในการติดต่อซื้อขายสินค้าให้กับบริษัท ข จำกัด ซึ่งจะจ่ายค่านายหน้าให้บริษัท ก จำกัด ในอัตราร้อยละ 3 ของยอดขายสินค้า ในการนี้บริษัท ก จำกัด ติดต่อซื้อขายสินค้าให้บริษัท ข จำกัด ได้เป็นมูลค่า 100,000 บาท

การบันทึกบัญชี

เมื่อบริษัท ข จำกัด จ่ายค่านายหน้าให้บริษัท ก จำกัด

เดบิต	บัญชีค่านายหน้า	3,000 บาท	
	เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	90 บาท
		บัญชีเงินฝากธนาคาร	2,910 บาท

(2) ค่าบำเหน็จที่จ่ายให้แก่จิปจิงในการเป็นตัวแทน กระทำพิธีการนำสินค้าออกผ่านศุลกากรแทนเจ้าของสินค้า

ตัวอย่างที่ 4 บริษัท พัฒนา จำกัด จ้างให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด แอล. พี เป็นตัวแทนในการดำเนินการพิธีการศุลกากรขาออก แทนบริษัท พัฒนา จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าของสินค้าที่ส่งออก โดยบริษัทฯ จะจ่ายค่าบำเหน็จให้ หจก.แอลพี 1,500 บาท ต่อการดำเนินพิธีการ 1 ครั้ง

การบันทึกบัญชี

เดบิต	บัญชีค่าบำเหน็จ	1,500 บาท	
	เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	45 บาท
		บัญชีเงินฝากธนาคาร	1,455 บาท

(3) ค่าจ้าง หรือ ค่าบุคลากรในการดำเนินการติดต่อขอรับบัตรชดเชยค่าภาษีอากรจากกรมศุลกากรแทนผู้ส่งออก

ตัวอย่างที่ 5 บริษัท ก จำกัด จ่ายค่าจ้างให้ บริษัท แอล จำกัด ในการดำเนินการติดต่อขอรับบัตรชดเชยภาษีอากรจากกรมศุลกากรแทนบริษัท ก จำกัด ซึ่งเป็นผู้ส่งออกสินค้า ครั้งละ 2,000 บาท

การบันทึกบัญชี

เมื่อบริษัท ก จำกัด จ่ายค่าจ้าง 2,000 บาท ให้แก่บริษัท แอล จำกัด

เดบิต	บัญชีค่าจ้าง	2,000 บาท	
	เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	60 บาท
		(3% X 2,000 บาท)	
		บัญชีเงินฝากธนาคาร	1,940 บาท

4.2 การหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายจากการจ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (8) แห่งประมวลรัษฎากร และคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป.110/2545 เรื่อง การหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย กรณีการจ่ายเงินค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศให้แก่ผู้ประกอบการ ให้บริการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ โดยเรือเดินทะเลและผู้ประกอบการให้บริการให้บริการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ โดยเรือเดินทะเลผู้ส่งออกจะต้องปฏิบัติ ดังนี้

(1) ผู้ส่งของออกนอกประเทศไทย (Shipper) หรือ ผู้ประกอบการให้บริการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศโดยเรือเดินทะเล (Freight) จ่ายค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ ได้แก่ ค่าระวาง (Freight) ค่าธรรมเนียมและประโยชน์อื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศตามที่ระบุไว้ในใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) เนื่องจากการรับขนของออกนอกประเทศไทยไม่ว่าจะเรียกเก็บในหรือนอกประเทศ

(1.1) ผู้ใช้บริการเป็นผู้จ่ายเงินได้ค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ ให้แก่บริษัท สายการบินเรือไทย หรือสายการบินเรือต่างประเทศ (ไม่ว่าบริษัทนั้นจะมีถิ่นที่อยู่ในประเทศที่มีอนุสัญญาเพื่อการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศไทยหรือไม่ก็ตาม) โดยสายการบินเรือออกใบตราส่งและใบเสร็จรับเงินให้แก่ผู้ให้บริการ ผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายไว้ในอัตราร้อยละ 1 ของค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศที่ระบุไว้ในใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading)

ตัวอย่างที่ 6 บริษัท วาย จำกัด ส่งสินค้าออกไปยังเมืองเวนิช ประเทศอิตาลีทางเรือ โดยสายการเดินเรือของบริษัท เค. ไลน์ จำกัด มีค่าใช้จ่ายที่ปรากฏตามใบตราส่งสินค้ารวม 3,690.43 บาท บริษัท วาย จำกัด มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่ายไว้ร้อยละ 1 ของจำนวน 3,690.43 บาท ซึ่งเท่ากับ 36.90 บาท และต้องออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายให้กับบริษัท เค. ไลน์ จำกัด

การลงบัญชี เมื่อได้รับใบแจ้งหนี้ค่าขนส่งสินค้า

เดบิต	บัญชีค่าขนส่งสินค้า	3,690.43 บาท
เครดิต	บัญชีเจ้าหนี้ค่าขนส่งสินค้า	3,690.43 บาท

การลงบัญชี เมื่อชำระหนี้ค่าขนส่งสินค้า

เดบิต	บัญชีเจ้าหนี้ค่าขนส่งสินค้า	3,690.43 บาท
เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	36.90 บาท
	บัญชีเงินฝากธนาคาร หรือบัญชีเงินสด	3,653.53 บาท

หมายเหตุ บริษัทสายการเดินเรือไทยที่เป็นบริษัทสายการเดินเรือที่เข้าลักษณะตามมาตรา 3 แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 314) พ.ศ. 2540 ผู้ให้บริการซึ่งเป็นผู้จ่ายเงินไม่มีหน้าที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย

(1.2) กิจการส่งออกซึ่งเป็นผู้ให้บริการจ่ายค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ เนื่องจากการรับขนของออกนอกประเทศไทย ให้แก่ผู้ประกอบการบริหารจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ โดยเรือเดินทะเล (Forwarder) ผู้ให้บริการซึ่งเป็นผู้จ่ายเงินมีหน้าที่หักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ดังนี้

(1) กรณีผู้ประกอบการบริหารจัดการขนส่งสินค้าฯ ออกใบตราส่งสินค้าและใบเสร็จรับเงินแก่ผู้ให้บริการ (Shipper) หรือ ผู้ประกอบการบริหารจัดการขนส่งสินค้านายอื่นผู้ให้บริการซึ่งเป็นผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย จากผู้ประกอบการขนส่งสินค้าน้อยละ 1 ของค่าขนส่งสินค้าตามที่ระบุไว้ในใบตราส่งสินค้า และมีหน้าที่ออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย

ตัวอย่างที่ 7 บริษัท พัฒนา จำกัด จ่ายค่าขนส่งสินค้าทางเรือไปยังเมืองแมนเชสเตอร์ ประเทศอังกฤษ ให้กับบริษัท คอมพรินเฮนตีฟคาร์โก้แมนเนจเม้นท์ จำกัด จำนวน 4,715 บาท และบริษัท คอมพรินเฮนตีฟคาร์โก้ จำกัด ออกใบตราส่งสินค้าและใบเสร็จรับเงินให้กับบริษัท พัฒนา จำกัด บริษัท พัฒนา จำกัด มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่ายไว้ร้อยละ 1 ของจำนวน 4,715 บาท ซึ่งเท่ากับ 47.15 บาท และต้องออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายให้กับบริษัท คอมพรินเฮนตีฟคาร์โก้

การลงบัญชี เมื่อจ่ายค่าขนส่งสินค้า

เดบิต	บัญชีค่าขนส่งสินค้า	4,715.00 บาท	
เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย		47.15 บาท
	บัญชีเงินฝากธนาคาร หรือบัญชีเงินสด		4,667.85 บาท

การลงบัญชี เมื่อนำส่งภาษีหัก ณ ที่จ่าย

เดบิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	47.15 บาท	
เครดิต	บัญชีเงินฝากธนาคารหรือเงินสด		47.15 บาท

(2) กรณีบริษัทสายการเดินเรือออกใบตราส่งสินค้าให้แก่ผู้ประกอบการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ (Forwarder) ในนามผู้ให้บริการ แต่ออกใบเสร็จรับเงินในนามของผู้ประกอบการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ กรมสรรพากรถือว่าผู้ประกอบการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศจ่ายค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศให้แก่บริษัทสายการเดินเรือ ผู้ประกอบการมีหน้าที่ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย จากบริษัทสายการเดินเรือในอัตราร้อยละ 1 ของค่าขนส่งตามที่ระบุไว้ในใบตราส่งสินค้า และมีหน้าที่ออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย และผู้ประกอบการให้บริการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ (Forwarder) เรียกเก็บค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศจากผู้ให้บริการ (Shipper) โดยใช้ใบตราส่งสินค้าของบริษัทสายการเดินเรือและออกใบเสร็จรับเงินในนามของผู้ให้บริการ ในกรณีนี้ถือว่าผู้ให้บริการเป็นผู้จ่ายเงินได้และมีหน้าที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ 1 ของค่าขนส่งตามที่ระบุไว้ในใบตราส่ง และออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายให้แก่ผู้ประกอบการ

ตัวอย่างที่ 8 บริษัท เค.ไลน์ จำกัด สายการบินเรือ ออกใบตราส่งสินค้าให้แก่ บริษัท คอมพรีเฮนซีฟ จำกัด ในนามบริษัท วาย จำกัด ผู้ให้บริการค่าใช้จ่ายที่ปรากฏในใบตราส่งรวม 3,900 บาท และ ออกใบเสร็จรับเงินในนามบริษัท คอมพรีเฮนซีฟ จำกัด ซึ่งเป็นผู้ประกอบกิจการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ จำนวน 3,900 บาท

บริษัท คอมพรีเฮนซีฟ จำกัด เรียกเก็บค่าขนส่งจากบริษัท วาย จำกัด โดยใช้ใบตราส่งสินค้าของบริษัท เค.ไลน์ จำกัด และบริษัท คอมพรีเฮนซีฟ จำกัด ได้ออกใบเสร็จรับเงินให้แก่บริษัท วาย จำกัด จำนวน 3,900 บาท

ในกรณีนี้ บริษัท คอมพรีเฮนซีฟ จำกัด มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่ายจากบริษัท เค.ไลน์ สายการบินเรือในอัตราร้อยละ 1 ของค่าขนส่งตามที่ได้ระบุไว้ในใบตราส่งสินค้าและบริษัท วาย จำกัด มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่ายจากบริษัท คอมพรีเฮนซีฟ จำกัด ในอัตราร้อยละ 1 ของค่าขนส่งตามที่ระบุไว้ในใบตราส่งสินค้าด้วย

การลงบัญชี

เมื่อบริษัท คอมพรีเฮนซีฟ จำกัด จ่ายค่าขนส่งให้บริษัท เค.ไลน์ จำกัด

เดบิต	บัญชีค่าขนส่งสินค้า	3,900 บาท	
	เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	39 บาท
		(1% X 3,900 บาท)	
		บัญชีเงินฝากธนาคาร	3,861 บาท

เมื่อบริษัท วาย จำกัด จ่ายค่าขนส่งให้บริษัท คอมพรีเฮนซีฟ จำกัด

เดบิต	บัญชีค่าขนส่งสินค้า	3,900 บาท	
	เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	39 บาท
		(1% X 3,900 บาท)	
		บัญชีเงินฝากธนาคาร	3,861 บาท

(3) ผู้ประกอบกิจการให้บริการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ (Forwarder) จ่ายค่าขนส่งสินค้าให้แก่บริษัทสายการบินเรือ ซึ่งออกใบตราส่งสินค้าและใบเสร็จรับเงินให้ในนามผู้ให้บริการ (Shipper) ในกรณีนี้ถือว่าผู้ประกอบกิจการให้บริการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศทำการเป็นตัวแทนของผู้ให้บริการ เมื่อได้จ่ายค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ เนื่องจากการรับขนของออกนอกประเทศไทยแก่บริษัทสายการบินเรือในนามผู้ให้บริการ จึงมีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย จากบริษัทสายการบินเรือในอัตราร้อยละ 1 ของค่าขนส่งสินค้าตามที่ระบุไว้ในใบ

ตราส่งสินค้า และมีหน้าที่ออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายของผู้ประกอบการให้บริการให้บริการ
รับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศเอง และระบุชื่อ ที่อยู่ และเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้
ใช้บริการด้วย

เมื่อผู้ใช้บริการ (Shipper) จ่ายเงินค่าขนส่งสินค้าคืนให้ผู้ประกอบ
กิจการให้บริการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศในภายหลัง ผู้ใช้บริการไม่มีหน้าที่ต้องหักภาษี
เงินได้ ณ ที่จ่าย

ผู้ประกอบการ ให้บริการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ
ต้องยื่นรายการภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ตามแบบ ภ.ง.ด.53 เป็นรายฉบับ แยกแต่ละรายของผู้ใช้
บริการ โดยต้องระบุชื่อ ที่อยู่ เลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้ใช้บริการ ในช่อง "ผู้มีหน้าที่หัก
ภาษี ณ ที่จ่าย" และระบุชื่อผู้ประกอบการฯ (Forwarder) ในช่องผู้จ่ายเงิน ซึ่งกรมสรรพากร
จะออกใบเสร็จรับเงินในนามของผู้ใช้บริการ และผู้ประกอบการให้บริการรับจัดการขนส่งสินค้า
ระหว่างประเทศ มีหน้าที่ต้องส่งสำเนาหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายพร้อมใบเสร็จรับเงิน
จากการยื่นแบบ ภ.ง.ด.53 และสำเนาแบบ ภ.ง.ด.53 ให้แก่ผู้ใช้บริการด้วย

ตัวอย่างที่ 9 บริษัท แพน कार์โก้ จำกัด เป็นผู้ประกอบการให้บริการรับจัดการขนส่งสินค้า
ระหว่างประเทศ จ่ายค่าขนส่งให้แก่บริษัท เค ไลน์ สายการบินเดินเรือซึ่งได้ออกใบ
ตราส่งสินค้าและใบเสร็จรับเงินให้ในนามบริษัท เอ จำกัด ผู้ใช้บริการบริษัท แพน
เคาร์โก้ จำกัด ได้จ่ายค่าขนส่งสินค้าให้แก่บริษัท เค ไลน์ จำกัด ในนามของบริษัท
เอ จำกัด จำนวน 4,000 บาท

ในกรณีนี้ถือว่า บริษัท แพนเคาร์โก้ จำกัด ทำการเป็นตัวแทนของบริษัท เอ จำกัด
ผู้ใช้บริการ บริษัท แพนเคาร์โก้ จำกัด จึงมีหน้าที่ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย จากบริษัท เคไลน์
จำกัด สายการบินเดินเรือในอัตราร้อยละ 1 ของจำนวน 4,000 บาท และมีหน้าที่ออกหนังสือรับรอง
การหักภาษีอากรของตนเอง ให้แก่บริษัท เคไลน์ จำกัด และระบุชื่อ ที่อยู่ และเลขประจำตัวผู้
เสียภาษีอากรของบริษัท เอ จำกัด และต้องยื่นแบบ ภ.ง.ด.53 แยกแต่ละรายของผู้ใช้บริการ โดย
ระบุชื่อ ที่อยู่ เลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร ของผู้ใช้บริการในช่องผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย
และระบุชื่อตนในช่องผู้จ่ายเงิน บริษัท แพนเคาร์โก้ จำกัด จะได้รับใบเสร็จรับเงินจากกรม
สรรพากร ซึ่งออกให้ในนามบริษัท เอ จำกัด และต้องส่งสำเนาหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย
พร้อมใบเสร็จรับเงินจากการยื่นแบบ ภ.ง.ด.53 และสำเนาแบบ ภ.ง.ด.53 ให้บริษัท เอ จำกัด ด้วย

การลงบัญชีทางด้านบริษัท แพนคาร์โก้ จำกัด

เมื่อบริษัท แพนคาร์โก้ จำกัด จ่ายเงินค่าขนส่งให้บริษัท เค ไลน์ จำกัด

เดบิต	บัญชีเงินทรองจ่าย - บริษัท เอ จำกัด	4,000 บาท
เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย (1% X 4,000)	40 บาท
	บัญชีเงินฝากธนาคาร	3,960 บาท

เมื่อนำส่งภาษีหัก ณ ที่จ่าย

เดบิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	40 บาท
เครดิต	บัญชีเงินฝากธนาคาร	40 บาท

เมื่อบริษัท แพนคาร์โก้ จำกัด ได้รับเงินค่าขนส่งคืนจากบริษัท เอ จำกัด

เดบิต	บัญชีเงินฝากธนาคาร	4,000 บาท
เครดิต	บัญชีเงินทรองจ่าย - บริษัท เอ จำกัด	4,000 บาท

การลงบัญชีทางด้านบริษัท เอ จำกัด

เมื่อจ่ายเงินให้บริษัท แพนคาร์โก้ จำกัด

เดบิต	บัญชีค่าขนส่งสินค้า	4,000 บาท
เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	40 บาท
	บัญชีเงินฝากธนาคาร	3,960 บาท

เดบิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	40 บาท
เครดิต	บัญชีเงินฝากธนาคาร	40 บาท

(4) กรณีบริษัทสายการบินเรือและผู้ประกอบกิจการให้บริการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ (Forwarder) ออกเอกสารเรียกเก็บค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ เนื่องจากการรับขนของออกนอกประเทศไทยให้แก่ผู้ใช้บริการ โดยไม่สามารถระบุค่าธรรมเนียมและประโยชน์อื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศไว้ในใบตราส่งสินค้า

ผู้ประกอบการให้บริการบริหารจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ (Forwarder) สามารถออกเอกสารโดยระบุเฉพาะค่าระวาง (Freight) ไว้ในใบตราส่งสินค้า และระบุค่าธรรมเนียม หรือประโยชน์อื่นใดที่เกี่ยวกับการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศไว้ในเอกสารใบเรียกเก็บเงิน (Invoice) ค่าธรรมเนียม และประโยชน์อื่นใดดังกล่าวต้องเป็นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ โดยระบบคอนเทนเนอร์เท่านั้น เมื่อผู้ใช้บริการเป็นผู้จ่ายเงินได้ตามใบตราส่งสินค้า และเอกสารใบเรียกเก็บเงิน หรือเอกสารอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน ถือเป็นกรจ่ายเงินค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศจึงมีหน้าที่ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย จากบริษัทสายการบินเรือ หรือผู้ประกอบการให้บริการบริหารจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศแล้วแต่กรณี โดยคำนวณหักไว้ในอัตราร้อยละ 1 ของค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศตามที่ระบุไว้ในใบตราส่งสินค้าและเอกสารใบเรียกเก็บเงิน หรือเอกสารอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ ได้แก่

1. ค่าบรรจุตู้คอนเทนเนอร์ (Container Freight Station หรือ CFS)
2. ค่าธรรมเนียมใบสั่งปล่อยสินค้า (Delivery Order Fee หรือ D/O)
3. ค่าธรรมเนียมใบตราส่งสำหรับการขนส่งสินค้าขาออก (B/L Fee)
4. ค่าธรรมเนียมเปลี่ยนสถานะตู้คอนเทนเนอร์ (Status Fee)
5. ค่าภาระท่าเรือ คือ ค่าใช้จ่ายในการนำตู้คอนเทนเนอร์ลงจากเรือ หรือค่าใช้จ่ายตู้คอนเทนเนอร์หน้าท่าเรือไปยังลาน (Terminal Handling Charge หรือ THC)
6. ค่าลากตู้ไปบรรจุสินค้าที่โรงงานและลากตู้กลับมาท่าเรือ (Container Yard หรือ C/Y)

กรณีบริษัทสายการบินเรือหรือผู้ประกอบการให้บริการบริหารจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศระบุค่าบริการ (Handling Charge หรือ H/D) ไว้ในเอกสารใบเรียกเก็บเงินนอกเหนือจากรายการค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ (Forwarder) ผู้ใช้บริการซึ่งเป็นผู้จ่ายเงินมีหน้าที่ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ 3 ของค่าบริการ (Handling Charge)

ตัวอย่างที่ 10 บริษัท วิลสัน จำกัด เป็นผู้ประกอบกิจการให้บริการบริหารจัดการขนสินค้าระหว่างประเทศ บริษัท พัฒนา จำกัด เป็นผู้ส่งออกและเป็นผู้ใช้บริการของบริษัท วิลสัน จำกัด ในการเรียกเก็บเงินจากบริษัท พัฒนา จำกัด นั้น บริษัท วิลสัน จำกัด ออกใบเรียกเก็บเงิน (Invoice) ซึ่งระบุรายการดังต่อไปนี้ B/L CHARGE 500 บาท CFS FEES 315.75 บาท THC CHARGE 252.60 บาท สำหรับใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ระบุแต่เฉพาะค่าระวางจำนวน 10,000 บาท

การลงบัญชี

เมื่อบริษัท พัฒนา จำกัด ได้รับใบเรียกเก็บเงินจากบริษัท วิลสัน จำกัด

เดบิต	บัญชีค่าขนส่งสินค้า	11,068.35 บาท
เครดิต	บัญชีเจ้าหนี้ - บริษัท วิลสัน จำกัด	11,068.35 บาท

เมื่อบริษัท พัฒนา จำกัด จ่ายเงินให้บริษัท วิลสัน จำกัด

เดบิต	บัญชีเจ้าหนี้ - บริษัท วิลสัน จำกัด	11,068.35 บาท
เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย (1% X 11,068.35 บาท)	110.68 บาท
	บัญชีเงินฝากธนาคาร	10,957.67 บาท

เมื่อบริษัท พัฒนา จำกัด นำส่งภาษีหัก ณ ที่จ่าย

เดบิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	110.68 บาท
เครดิต	บัญชีเงินฝากธนาคาร	110.68 บาท

(5) กรณีบริษัทสายการเดินเรือออกใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ให้แก่ผู้ประกอบการให้บริการบริหารจัดการขนสินค้าระหว่างประเทศ (Forwarder) ในประเทศไทย แต่บริษัทสายการเดินเรือเรียกเก็บค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศจากผู้ประกอบการให้บริการบริหารจัดการขนสินค้าระหว่างประเทศ (Forwarder) ในต่างประเทศ กรณีนี้ผู้ประกอบการให้บริการบริหารจัดการขนสินค้าระหว่างประเทศ ในประเทศไทยไม่ได้เป็นผู้จ่ายเงินได้จึงไม่มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย

ตัวอย่างที่ 11 บริษัท เอ โลว์ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทสายการบินเรือออกใบตราส่งสินค้าให้แก่บริษัท เอ็กเซล จำกัด ซึ่งรับจัดการขนส่งระหว่างประเทศ โดยบริษัท เอ โลว์ จำกัด เรียกเก็บเงินค่าขนส่งจากบริษัท เอ็กเซล จำกัด ในประเทศอเมริกา

ในกรณีบริษัท เอ็กเซล จำกัด ในประเทศไทยไม่มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย

(6) กรณีผู้ประกอบการให้บริการให้บริการรับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ (Forwarder) ในประเทศไทยออกใบตราส่งสินค้าให้แก่ผู้ใช้บริการ (Shipper) และใบตราส่งสินค้า ระบุค่าขนส่งสินค้าระหว่างประเทศที่เรียกเก็บในต่างประเทศ ผู้ใช้บริการไม่ได้เป็นผู้จ่ายเงินได้จึงไม่มีหน้าที่ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย

ตัวอย่างที่ 12 บริษัท วิลสัน จำกัด รับจัดการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศให้กับบริษัท ธนา จำกัด และได้ออกใบตราส่งสินค้าในนามบริษัท ธนา จำกัด และระบุว่าค่าขนส่งระหว่างประเทศเรียกเก็บในประเทศอังกฤษ

ในกรณีนี้บริษัท ธนา จำกัด ไม่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย

(7) การประกอบกิจการรับขนส่งสิ่งของไม่ว่าผู้ประกอบการขนส่งจะเป็นบริษัท หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล หรือ บุคคลธรรมดา ถือว่าเป็นการให้บริการขนส่ง ผู้จ่ายเงินได้ที่เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล หรือนิติบุคคลอื่นมีหน้าที่หักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายไว้ในอัตราร้อยละ 3 สำหรับค่าขนส่งที่จ่ายให้แก่ผู้รับที่เป็นบริษัท หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ประกอบกิจการในประเทศ และผู้รับที่เป็นบุคคลธรรมดา (ยกเว้นผู้รับที่เป็นมูลนิธิ หรือสมาคมไม่ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย)

ตัวอย่างที่ 13 บริษัท พี คาร์โก้ จำกัด เรียกเก็บค่าขนส่งสินค้าจากเชียงใหม่ไปกรุงเทพ จำนวน 530 บาท จากบริษัท วลัย จำกัด

บริษัท วลัย จำกัด มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย ร้อยละ 3 จากค่าขนส่งสินค้า การบันทึกบัญชี

เดบิต	บัญชีค่าขนส่งสินค้า	530 บาท
เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย	15.90 บาท
	(3% X 530 บาท)	
	บัญชีเงินฝากธนาคาร	514.10 บาท

2. กรณีผู้ให้บริการ (Shipper) หรือผู้ประกอบการให้บริการบริหารจัดการขนสินค้าระหว่างประเทศ (Forwarder) จ่ายค่าระวาง ค่าธรรมเนียม และประโยชน์อื่นใดเกี่ยวกับการขนส่งสินค้า ออกให้กับสายการบิน โดยสายการบินออกใบตราส่ง (Air Way Bill) ให้กับผู้ให้บริการ ผู้ใช้ บริการซึ่งเป็นผู้จ่ายเงินมีหน้าที่ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ดังนี้

(1) กรณีจ่ายให้กับการบินไทย หรือ สายการบินต่างประเทศ ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ใน ประเทศที่ไม่มีอนุสัญญา เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศไทย ผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่ต้องหัก ภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ 1 ของยอดรวมทั้งหมด และออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายให้กับสายการบิน

ตัวอย่างที่ 14 บริษัท วี จำกัด จ่ายค่าขนส่งสินค้าไปประเทศเยอรมันนี ให้กับสายการบินไทย จำนวน 10,000 บาท และสายการบินไทย ออกใบตราส่งในนามบริษัท วี จำกัด

การบันทึกรับบัญชี

เดบิต	บัญชีค่าขนส่งสินค้า	10,000 บาท
เครดิต	บัญชีภาษีหัก ณ ที่จ่าย (1% X 10,000 บาท)	100 บาท
	บัญชีเงินฝากธนาคาร	9,900 บาท

8. ภาษีเงินได้นิติบุคคล

ภาษีเงินได้นิติบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกิจการส่งออก ได้แก่ ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับมาตรา 65 ทวิ เรื่องการคำนวณกำไรสุทธิและขาดทุนสุทธิ คือ

(1) เงินตรา ทรัพย์สิน ซึ่งมีค่าหรือราคาเป็นเงินตราต่างประเทศ เช่น ลูกหนี้ ที่เหลืออยู่ ในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ให้คำนวณค่าหรือราคาเป็นเงินตราไทย (เงินบาท) ตาม อัตราแลกเปลี่ยนที่ธนาคารพาณิชย์รับซื้อ ซึ่งธนาคารแห่งประเทศไทยได้คำนวณไว้

ตัวอย่างที่ 15 บริษัท ธนา จำกัด มีลูกหนี้ต่างประเทศคงเหลือ ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2544 ดังนี้

ลูกหนี้ - NATIVE	196.00 USD	หรือ	7,375.44 บาท
ลูกหนี้ - BUTIK	3,204.04 USD	หรือ	117,777.28 บาท
ลูกหนี้ - GLOBAL	58.74 USD	หรือ	2,545.16 บาท
รวม	3,462.74 USD	หรือ	127,697.88 บาท

อัตราแลกเปลี่ยนซื้อ ณ วันสิ้นปี	1 USD =	43.1934	บาท
ณ วันสิ้นปี ปรับปรุงรายการลูกหนี้	คำนวณค่าโดยใช้อัตราแลกเปลี่ยนซื้อ ณ วันสิ้นปี		
ลูกหนี้คงเหลือ รวม	3,462.74 USD X 43.1934 บาท	=	149,567.51 บาท
หัก จำนวนลูกหนี้ที่บันทึกไว้ก่อนวันสิ้นปี		=	127,697.88 บาท
จำนวนเงินที่ต้องบันทึกรายการปรับปรุง			<u>21,869.63 บาท</u>

บันทึกรายการปรับปรุง ณ วันสิ้นปี 31 ธันวาคม 2544 ดังนี้

เดบิต	บัญชี ลูกหนี้ - ขายต่างประเทศ	21,869.63	บาท
เครดิต	บัญชีกำไรจากการแลกเปลี่ยนเงินตรา	21,869.63	บาท

(2) หนี้สิน ซึ่งมีค่าหรือราคาเป็นเงินตราต่างประเทศ เช่น ค่าขายรับล่วงหน้า ที่เหลืออยู่ในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีให้คำนวณค่าเป็นเงินตราไทย (เงินบาท) ตามอัตราแลกเปลี่ยนที่ธนาคารพาณิชย์ขาย ซึ่งธนาคารแห่งประเทศไทยได้คำนวณไว้ ซึ่งในกรณีของหนี้สินคงเหลือกิจการจะบันทึกค่าเป็นเงินตราไทยโดยใช้อัตราแลกเปลี่ยนที่ธนาคารพาณิชย์รับซื้อ ณ วันที่ได้รับเงินเข้าบัญชีธนาคาร เช่น ค่าขายรับล่วงหน้าที่ผู้ซื้อโอนเงินมาให้ จึงต้องทำรายการปรับปรุงจำนวนเงินที่ได้บันทึกไว้ก่อนให้เท่ากับอัตราแลกเปลี่ยนที่ธนาคารพาณิชย์ขาย ณ วันสิ้นปี

ตัวอย่างที่ 16 บริษัท ดนัย จำกัด มีค่าขายรับล่วงหน้าคงเหลือ ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2544 จำนวน 5,000 USD หรือ 215,000 บาท อัตราแลกเปลี่ยนขาย สิ้นปี 1 USD = 43.4396 บาท

บันทึก รายการปรับปรุง ณ วันสิ้นปี ดังนี้

เดบิต	บัญชีขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยน	2,198	บาท
เครดิต	บัญชีค่าขายรับล่วงหน้า	2,198	บาท
	{215,000.-(5,000 USD X 43.4396 บาท)}		